

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.” — திருக்குறள்

இந்தியாவில் ஈழத்து கலைஞர்

உலகம் ஒரு பல்கலைக் கழகம். யார் ஆசிரியர் யார் மாணவன் என்பதெல்லாம் கலபம். ‘ஓம்’ என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டான் இப்பல்கலைக் கழகம் இயங்குகின்றது. இயற்கையே இன்று இங்கு இப்பேச்சை நேரம் தந்து வித்தது. அது ஆடுவதற்கு வேண்டிய உடம்பாக ‘ம்’ மெய்யை ‘ஓ’ என்ற உயிர் தோற்றுவித்தது. ‘ஓம்’ இது என்ன செய்கிறது, என்ன செய்தது, என்ன செய்யும் என்பது தெரியாது. யாராலும் படைக்கப்படாத இவ்வுயிர் ஒலியாகி வருகிறது. உயிர் ஒலியைப் பிறப்பிக்க மெய் ஒலியினைப் பிறப்பிக்கிறது. எங்கும் ஒரே ஒலி. அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரே ஒலி. இதற்கும் கூட ஒருமையம் பாட்டு சக்தி உண்டு. அது தன்னை வெளிப்படுத்தும் பொழுது நாதம் உண்டாகிறது. குறிப்பிட்ட சொல்லை உணர்ந்த, நாதம்; அதற்கு நேர் எதிர்ப்பாக வருவது உருவம். இது எத்தனை காலமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரியாது. நாதம்தான் நாதன். இவ்வாறு இயற்கை தன்னை விரிவுபடுத்திக்கொள்கிறது. உருவம் உருபியாக மாறுகிறது. இந்த நாதன் சிவன் என அழைக்கப்பட்டான். (சிவம் அஃறிணை. சிவன் உயர்திணை) உருபி-சத்தியாக மாறுகிறது.

ஈழத்திலிருந்து வந்து இந்தியாவில் கலை கலாசாரத் தூது மேற்கொண்டிருக்கும் ஒவியர் திரு. ச. பெனடிக்ற் அவர்கள் டெல்லி, மைசூர், சென்னை ஆகிய இடங்களில் தன் கலைப் பணிகளை முடித்துக்கொண்டு கேரளத்திற்கு வந்து, அதன் தலைநகரமாகிய திருவனந்தபுரத்தை அடுத்துள்ள காரிய வட்டத்தில் அமைந்திருக்கும் கேரளப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், மாணவர்களின் முன்னிலையில் 18-9-73 அன்று பிற்பகல் 3 முதல் 4 மணிவரை ஒவியம் என்ற தலைப்பில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.

இப்படியாகப் பெயர் கொடுத்தது அறிவு. ஆகவே அந்த சிவன் ஞானிகளால் ஆராயப் பட்டபோது ‘ஒருவன்’ என அறியப்பட்டது. ஒன்றே சிவம் ஒருவனே தேவன் சத்தியும் ஒருத்தியாக வந்தது. தத்துவங்கள் ஆராயப் பட்டு, விதண்டாவாதங்கள், வினாக்கள் தோன்றி, விடைகாண முடியாமற் கடவுள் ஒருவனும் அல்ல, ஒருத்தியும் அல்ல ஒருவர் என வந்தது. அந்த ஒருவர் படைத்ததே இயற்கை என்றும் ஒவியம்.

பரிணமித்த தத்துவம் அயிபாவில் தோன்றுகிறது.

டார்வின் உயிரினங்களை ஆராய்ந்து பின் ஆதிகால மனிதனுக்கு வந்தான். கற்கால மனிதர்கள் பேசாமலே நடித்தார்கள். நடிப்பாடிக் கருத்துக்களை வெளியிட்ட டார்வின். பின் செயல் புரிந்த

கே. நாச்சிமுத்து, M. A.
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
கேரள பல்கலைக்கழகம்.

தால் செயல் ஒவியமாக வந்தது. ஆதிகாலத்தில் தோன்றிய முதல் கலை நடிப்புக்கலை. புள்ளிகளால் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். இதுவிலிருந்து ரேகைக்கலை வந்தது. இரு புள்ளிகள் இணைந்தால் ஒரு ரேகையாகியது. (சுருக்கெழுத்து ஒவியக்கலையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது.) இப்படிப்பட்ட கோடுகள், நேர்வளை கோடுகள், புள்ளி, நேர் கோடு, வளை கோடு இம்மூன்றும் ஒவியத்திற்குத் தேவை.

அறிவுவளர்ச்சிக்கு ஆரம்பம் சித்திரக்கலை. ஆசிரியர் குழந்தைகளுக்குப் படம் வரைந்து கற்பிக்கின்றார். தாய் அழகாக அமைதியாக இருப்பான். தந்தை தழ்ச்சாக சப்தமாக இருப்பான். முக்காற்பங்கு படம் வரைந்து கால்பங்காக எழுதி படம் ஒதுவார்கள் ஆசிரியர்கள். படம் கால் படம் முக்கால் என்பது முதுபெரும் தமிழ்ப் பழமொழி. ஆக்க சக்தியை உண்டுபண்ணும் அறிவை இதன்வாயிலாக வளர்க்கிறார்கள். சிந்திக்கவைக்கும் சக்தியை ஒவியம் அளிக்கிறது. இதன்மூலம் தாவரங்களை விளக்கி விலங்குகளை விளக்கிப் பின் மனிதனுக்கு வருகிறது. சின்னச்சின்னக் கோடுகளும் உணர்ச்சிகளைத் தந்து மாணவர்களின் அறி

வினை வளர்கின்றன; பல்கலைகளும் இணைந்த இயற்கையிலே வாழ்கிறோம். கோடுகளை வரைந்து அவைபற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கும் பொழுது இன்ன இடத்தில் இவ்விலவாறு வரும் என்ற தெளிவு ஏற்படுகிறது. சங்கீத ஆசிரியன் எப்படிப் பல்வேறு நுணுக்கங்களையும் படிப்படியாகக் கற்பிக்கிறதோ, அவ்வாறே ஒவிய ஆசிரியனும் படிப்படியாக ஒவிய நுணுக்கங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டிக் கற்பிக்கிறான். (எலுமிச்சம் புளியையும், பழப்புளியையும் நுணுக்கமாக வேறுபடுத்துவதைப் போல) குழந்தைகளுக்குக் கருத்துத் திறமையை, கற்பனையை நாடக்கூடிய ஒவியத்தின்மூலம் வளர்த்தனர். சிற்பக்கலையில் சிறந்திருந்த நம் நாட்டில் பழைய காலத்தில் ஒவியக்கலை செழித்து வளர்ந்திருந்தது; நம் நாட்டு ஸ்தபதிகள் 108 உருவங்களையும் ஒவியமாக வரைந்தபின் தான் சிலை வடித்தார்கள். நாடகக்கலைக்கு ஒவியம் இன்றியமையாதது. நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த ஒவியச் செந்நூல் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. கற்பனைக்கு எட்டாத

காலத்திலேயே ஒவியம் தோன்றியிருந்தது. ஒவியத்தின் மூலமே நாடகம் வளர்ந்தது. கண்ணாடி இல்லாத காலத்தில் நடிக்கர்களுக்கு உணர்ச்சி நிலைகள் நடிக்க வேண்டிய நிலை ஒவியத்தின் மூலம் வரைந்து காணப்பட்டன. இதன்மூலம் ஒவியத்தில் நவரசங்கள் புகுந்தன. இயற்கையெனும் நாடகத்தில் கற்கால மனிதன் முதல் நடிக்கன்; அவன் வெளிப்படுத்திய முதல் ரசம் அச்சம். தன் நாடகத்தால் தான் பெரியவன் என்ற வெளிக்காட்டினான்; அதனால் உண்டானது உவகை. இந்த ரசங்கள் எல்லாம் கண்மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அவற்றினை ஆராய்ந்து சித்திரத்தின்மூலம் அறிவுறுத்தப்பட்டன. ஆயக்கலைகள் 64 மனிதனைக் கட்டுப்படுத்த, ஒருமைப்படுத்த ஏற்பட்டன. நல்வழிப் பாதையை அவை திறக்கின்றன. மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்த இக்கலைகள் உதவுகின்றன; இக்கலைகள் நன்மையைத் தான், வெளிப்படுத்துகின்றன. திமையை வெளிப்படுத்துவதில்லை. நல்லவற்றை வெளிப்படுத்துபவன் தான் சிறந்த கலைஞன்.

கலைச் சிறப்பும் மதுரைத் திருத்தலமும்

செந்தமிழ்மணி பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை

சக்தியின் அருளாட்சி
பொலியும் மதுரை

பாண்டியர் காலக் கோயில்களுள் சிறப்பான கலைக் கரு ஆலங்கள் எனக்கன மதுரைக் கோயில், ஆவுடையார் கோயில், தென்காசிக் கோயில் என்பனவாம். மதுரைமாநகரம் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகரம் இருந்தது. தமிழ்ச் சங்கங்கள் சிழந்த தலமாகையால் தமிழின் மதுரம் பெருக்கெடுத்தோடிய நனி சிறப்பு வாய்ந்தது மதுரை. சிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் புரிந்த சிறப்பு மதுரைக்குரியது. பரதநாட்டியத்தில் வல்லுநனாகிய பாண்டிய மன்னன் ஒருவனுக்காகக் குஞ்சித பாதமாகிய இடக்காலை ஊன்றி வலக்காலை உயர்த்தி இறைவன் கூத்தியற்றியது மதுரையிலுள்ள வெள்ளியம்பலத்திலே தான். “பொன்னுக்கு வெள்ளி கால் மாற்று அதிகம்” என்று சிவனிட

நயம்பெற இக் கால்மாறிய திருவிளையாடலை நயந்துரைப்பார். தில்லை பொன்னம்பலமாயினும், மதுரை வெள்ளியம்பலம் அதற்குத் தாழ்ந்ததன்று. இறைவன் இடத்திற்குப் பாகத்திலே தேய்னார் பொருந்தியிருப்பதனால் இடத்திற்குப் பாதத்தை இறைவன் ஊன்றினானெனவே சக்தியின் பிரலாபம் இத்திருத்தலத்திலே சிறப்புற அமைந்துள்ளதென்பது கருத்தாகும். சக்தியின் அருளாலும் ஆட்சி இத்தலத்திலே அமைந்திருப்பதனால் சொக்கப்பிரானிலும் பார்க்க சக்தியின் சந்நிதியே மக்கள் உருகியுருகி வழிபடும் சிறப்பினதாய் இருக்கிறது. அன்னையும் பிதாவும்குன்றி தெய்வங்களாயினும் அன்னையே பிள்ளைக்கு அப்பனை அறிவிக்கும் ஆதிமுதல் தெய்வம் ஆகிறாள். சக்திக்கு ஆதி என்ற ஒரு பெயருமுண்டு. ஆதி பகவனென வள்ளுவப் பெருந் (தொடர்ச்சி 4 ஆவது பக்கம்)

நாவற் பழம்

“வண்ணமுத்து”

- கருத்த சிறுத்த பழமாம் — அது களாப் பழமும் அல்ல
- பூத்துக் காய்க்கும் பழமாம் — அது புளியும் பழமும் அல்ல
- மரத்தில் பழுக்கும் பழமாம் — அது மாதுளம் பழமும் அல்ல
- வித்து உள்ள பழமாம் — அது வேப்பம் பழமும் அல்ல
- உப்பு இட்டே தின்போம் — அது ஊறு காயும் அல்ல.
- பிள்ளை யார்க்குப் படைப்போம் — அது பிரப்பம் பழமும் அல்ல
- ஒளவை கண்ட சுட்ட பழமாம் ஆடி தோறும் வருமே
- நானும் நீயும் தின்னும் — கரு நாவற் பழம்தான் பிள்ளாய்.

கலை சமைப்போம் உயர்நிலை அமைப்போம்

ஆங்கிலப் புலமை

பிரமாந்தர ஐப்பசிம் 7௨ (23-10-73)

செல்வத்தைப் பெற்றுவிட்ட எல்லோர்க்கும் செல்வத்தின் பயன் தெரிவதில்லை. செல்வத்தை மேன்மேலும் பெருக்குவதையே அதன் பயனாகக் கருதுகிறார்கள். செல்வத்தைப் பெருக்கும் ஆசையால் செல்வத்தை ஈட்டுவதற்கு ஒரு நெறியுண்டு என்பதையும் மறந்துவிடுகிறார்கள். செல்வத்தைப் பெணும் முறையையும் சிந்திக்காமல் இருந்துவிடுகிறார்கள்.

செல்வன் செல்வத்தை வைத்திருப்பது ஏன் என்பதைத் திருவள்ளுவர் மூன்று அழகிய குறள்களாற் கூறுகின்றார். ஒரு குறளில் ஊருணியையும் ஒரு குறளில் பழமரத்தையும் ஒரு குறளில் மருந்துச் செடியையும் கூறுகின்றார்.

ஊருணி நீரைச் சேர்த்து வைத்திருப்பது தான் உண்பதற்கன்று; பிறர்க்கு உதவுவதற்கு. பழமரம் பழத்தை வைத்திருப்பதும் தனக்காகவன்று. அதே போலத்தான் மருந்துச்செடி வளர்வதும் தனக்காக அன்று. பிறர்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுவதற்கே ஆகும். செல்வத்தின் பயன் அறிந்த செல்வன் குளத்தைப் போலவும், பழமரத்தைப் போலவும், மருந்துச் செடியைப் போலவும் பயன்படுவான் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

பிறர்க்குக் கொடுக்கும் இயல்பு குளம், பழமரம், மருந்துச்செடி ஆகிய மூன்றுக்கும் இருப்பினும் மூன்றுக்கும் இடையில் சிறு சிறு வேறுபாடு உண்டு. குளம் தன்னிடத்தே சேர்த்து வைத்த நீரைக் கொடுக்கிறது. பழமரம் தனது உறுப்பாகிய பழத்தைக் கொடுக்கிறது. மருந்துச்செடி தன்னையே கொடுத்து விடுகிறது.

நாட்டினுடைய பலவகையான வளர்ச்சிக்கும் செல்வர்கள் உதவக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிறர்க்கு உதவுப்போது அவர்கள் செல்வத்தின் பயனை அடைந்தவர்களாகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட செல்வர்களே இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றனர். அவர்கள் செல்வத்தைக் கொடுத்த அறிந்தோ அறியாமலோ, விரும்பியோ விரும்பாமலோ புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டனர். செல்வத்துப் பயனைக் கூறும் அந்த மூன்று அழகிய குறள்கள் :-

“ஊருணி நீர்நிறைந்த திறை புலகலாம் பேறி வளான் நிறு”.

“பயன்மர முள்ளுந் பழுத்தற்றுல் செல்வம் நயனுடையான் கட்டியுள்”.

“மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றுல் செல்வம் பெருந்தகையான் கட்டியுள்”.

கலைக்கண் பாரதி மலரைப் பாராட்டிப் பல வாசக நேயர்கள் கடிதம் எழுதி இருந்தனர். கலைக்கண்ணுக்கு ஊக்கமளிக்கும் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்களின் “பாரதியாரும் பாட பேதங்களும்” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையின் இரண்டாம் பகுதி இவ் விதழுக்குச் சிறப்புட்டுகின்றது. திரு. தி. சண்முகசுந்தரத்தின் “கலை மரபு”, அறிஞர் க. சி. குலரத்தினத்தின் “ஆங்கிலப் புலமை” செந்தமிழ்மணி பொன். கிருஷ்ணபிள்ளையின் “கலைச் சிறப்பும் மதுரைத் திருத்தலமும்” ஆகிய கட்டுரைகள் அழகுற அமைந்துள்ளன. சென்ற “கலைக்கண்” பாரதி மலராதலின் சிறுகதை இடம் பெறவில்லை. இவ் விதழில் புலவர் தமிழ் மாறனின் சிறுகதை இடம் பெறுகிறது.

ஈழத்தின் பிரபல ஓவியக் கலைஞரும் “கலைக்கண்” வெளியிட்டாளருமாகிய திரு. ச. பெனடிசுத் அவர்கள் தமது கலைச் சொற்பொழிவுகளை இந்தியாவில் நிகழ்த்தி விட்டு இவ்வாரம் ஈழம் திரும்புகிறார். அடுத்த இதழிலிருந்து அவர் தமது இந்தியப் பிரயாணத்தின் சுவையான நிகழ்ச்சிகளைக் கலைக்கண்ணில் தொடர்ந்து எழுதுவார்.

“கலைக்கண்”, வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுக்கும் இதழாதலின் கலைக்கண்ணில் சேர்க்கப்பட வேண்டிய புதிய அம்சங்கள் பற்றிய தங்கள் அபிப்பிராயங்களை எழுதி அனுப்புமாறு வாசகர்களை அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

6. மிஸ்ரின் வேறுபடைப்புக்கள்

‘சுவர்க்கநீக்கம்’ என்னும் சுந்தர காவியத்தை எழுதிய பின் மிஸ்ரன் மனவமைதி பெற்றார். முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக அவர் மனசிலே குமுறிக்கொண்டிருந்த வேண்டா நிறைவேற்றி அதன்பின் அவர் சுவர்க்கமிட்சி என்னும் காவியத்தை நான்கு காதைகளிற் பாடி முடித்தார். அது ஏறக்குறைய 2000 அடிகள் நீளமுள்ள கவியாகும். இங்ஙனம் இரட்டைக் காவியங்கள் பாடியபின் எஞ்சியிருந்த ஒரு துறையும் மிஸ்ரன் விடவில்லை. இதுகாறும் கை தொடாத நாடகத் துறையிலும் அவர்தம் கைவரிசையைக் காட்டுவாராயினார். ‘சாம்சன் அகோனிஸ்ரஸ்’ என்னும் நீண்ட நாடகத்தையும் நயமாக எழுதிவிட்டார்.

கையாசிரியன் தன்னையறியாமலே தானே தோபாத்திரமாய் அமைவது பெரு வழக்காகும். இவ்வழக்கத்துக்கு மிஸ்ரன் புறமையாக விட்டான். அவரும் தம்மையறியாமலே ஒரு பாத்திரமாய் விட்டார். தம்மியல்புகளை எல்லாம் ஒரு பாத்திரத்தில் நயமாக ஏற்றிவிட்டார். முன்னர் ‘சுவர்க்கநீக்க’ திலும் மிஸ்ரன் தம்மையே சாதான் எனக் கருதும் வண்ணம் பாடியுள்ளார். அதில் அந்நையை அற்புதமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அதனையடுத்து ‘சாம்சன் அகோனிஸ்ரஸ்’ நாடகத்திலும் தாமே சாம்சன் என்பதை உணரவைத்துள்ளார். சாம்சன் கண்டெரியாத ஒரு மற்போர் வீரன். அவனும் அவன் பணியாளர்களும் பிஸிஸின் மக்களால் கைது செய்யப்பட்டவராயு நாடகத்தில் இடம்பெறுகிறது: சாம்சன் வாயிலாகக் கண்டெரியாதவர் துன்பத்தை மிஸ்ரன் உணரவைக்குந்தான் சோகமாகவுள்ளது. சங்கிலித் தளையிலும் கொடியது. காற்றிலிவாத இருட்டை வாய்விளும் கொடியது. கண்ணொளியின்றிப் பகைவர் மத்தியல் வாழ்வது. மத்தியான வெயிலும் நிரந்தரமான கிரகணம்போல என்றுமே பகலினைக் காணமுடியாத என்ற குட்டு வாழ்வு. மரணத் தருவிய இருண்ட வாழ்வு என்று சாம்சன் கூறுகின்றான்.

மிஸ்ரன் வத்தின் மொழியில் அதிக ஈடுபாடு உடையவராகையால் அவர் இத்தாலியப் பெயர்களைத் தம் பாடல்களின் தலைப்புக்களாகக் கொண்டுள்ளார். அவர் பாடிய லெலகிரோ என்னும் பாடல், இன்பத்தை விளித்துப் பாடியதாகும். இன்பமே வா என்பதை வண்ண வண்புடைய செய்யுள் என்பர். அதன் ஆரம்பத்தில் மனச் சோர்வை விளித்து இருட்டமுத்துப் பிறந்த அவன் சணமான் மனச்சோர்வே, ‘நி’ அப்புறம் போவாயாக என்று கூறி; வைகாசி மாதத்து இளங்காற்றைத் தாம் நுகர்வும், நீல மலர்க்கையு சேம்மணசான்ற ரோசா மலரிணக்கையுத் தாம் முகரவேண்டுமென்றும் கூறுவர். மகிழ்ச்சியின் அநிதேவதையை வா வென்று விளித்துச் சிறிப்புட்டும்கதை கதைகளும் செய்யக்கொள்ளும் தம்மைக் கனிப்பூட்டுமாறு சொல்லுகிறார்.

மகிழ்ச்சித் தெய்வம் ஆடல்பாடல் புரிந்து அவரகூடல் அவருடைய தோழியர் புடைசூழ வருதல் வேண்டும். காலைப்பொழுதில் அவரை வானம்பாடியும் சேவர

கோழியும் கூவியெழுப்பதல் வேண்டும். அவர் நித்திரை விட்டுமுந்து மலைச்சாரல் வழியில் உவாவிச் சூரியோதயத்தின் இயற்கைக் காட்சியில் திளைத்து இன்பம் அனுபவித்தல் வேண்டும்.

பள்ளத்தாக்கின் பாங்கரி லுள்ள வயல்களின் உழவால் வழியில் உழவனின் இனிய சேழ்க்கையாலியையும், ஆயிரில்லத்தில் இடைக்குவமடந்தை பாலகறக்கும் ஒலியையும் செவியாரக் கேட்டல் வேண்டும். உழவர்களைத் தமது புல்லரிவாள்னைத் தீட்டும் ஆர்வத்தையும் கேட்டல் வேண்டும். இடைக்குவச் சிறுவர்தம் ஆட்டுமந்தையை ஒழுங்காக மேய்ச்சல் நிலத்துக்கு வழிப்படுத்துவதைப் பார்த்து நாட்டுப்புறத்து அழகையும் மலைவளத்தையும், புல்லில்லத்தையும், புன்னோட்டத்தையும், ஆற்றுப் பாய்ச்சலையும் கண்டு ஆனந்தம் அடைதல் வேண்டும்.

உயர்ந்து நெருங்கி வளர்ந்த பசிய மரங்களின் இடையில் அமைந்த மாளிகைகளின் முகட்டையும், அவற்றினிடையில் அமைந்த எளிய குடிசைகளின் ஒழுங்கு களையும், குடிசைகளின் முற்றத்துக் குழுமியிருந்து குடிமக்கள் காலையுணவுண்டு வேலைக்குப் போவதையும் கண்டு களித்தல் வேண்டும்.

அறிஞர் க. சி. குலரத்தினம்

பல முழுதும் வேலை செய்தவர் ஓய்வுகொள்ளும் மாலப்பொழுது வருகின்றது. மகிழ்ச்சிரமண மணி கள் ஒலிக்கின்றன. இசையொலிக்குத் தாளந்தவருமல் இளைஞர்களும் மன்கையரும் அற்புதமாக ஆடல் புரிகின்ற பொழுதுப்பட்டதும் இருள் சூழ்ந்துகொள்கிறது. மக்கள் நெடுப்புச்சட்டியின் அணித்தாகக் கூட்டமாய் அமர்ந்து கதைகள் சொல்லியும் கேட்டும் மகிழ்கின்றனர். நேரமானும் மெய்மறந்து ஆனந்தமாக நித்திரை செய்கிறார்கள்.

வசதியுள்ளவர்கள் முன்னிரவில் பெரிய பட்டணம் போகின்றார்கள். அங்கே மணதுக்கிசைந்த காட்சிகளைக் காண்கின்றனர். ஆடல்பாடல் நடக்கும் இடங்களிலும், பெரிய விருந்துபசாரம் நடக்கும் இடங்களிலும், இன்னும் பெய்யோன்சன், சேக்ஸ்பியர் முதலான நாடகாசிரியர் நாடகங்கள் நடிக்கப்படும் கூத்தாட்டரங்குகளிலும் அவர்கள் இன்பங்கண்டு களிக்கின்றார்கள். ‘இத்தகைய இன்பங்கள் கிடைக்கத் தருவாயேல் மகிழ்ச்சித் தெய்வமே! நான் உன்னை வாழ்வேன்’ என்று மிஸ்ரன் பாடிமுடிக்கின்றார்.

மிஸ்ரன் பாடிய அடுத்த பாடலில் மனச்சோர்வை விளித்து வா வென்று அழைக்கின்றார். அதில் மகிழ்ச்சித் தெய்வத்தை நீ போவாயாக என்கிறார். மனச்சோர்வைத் துறவுக்கோலம் பூண்ட துயமையான என்று போற்றுகின்றார். அவனை அழைத்து நீ வந்து, என்பால் உள்ள விவ் மகிழ்ச்சி, சோம்பற்கனிப்பு ஆகியவற்றைத் தூரப்போகுமாறு செய்வாயாக என்று பாடுகின்றார். அது இல் பென்சரோசோ என்பதாகும். மனச்சோர்வை வா வென்று அழைத்தவர், தாம் நாட்டுப்புறத்துக்கு மாலப்பொழுதிற் போக விருப்பதாகப் பாடுகின்றார். அவ்வேளையில் ஆரவாரங்கள் ஒடுங்கி எங்கும் அமைதி குடிசொள்ளும். அப்போது இன்னொருப் பறவை

மெதுவாகக் கரைகிறது. தாரகைகள் கனிமிட்டுகின்றன. அவருக்கு அயலில் தன்னடக்கம் வாய்ந்த, உயர்நோக்குடைய, ஒரு நிலைப்பட்ட கிறிஸ்தவ மாட்க்கன்னி ஆடம்பரமற்ற உடையில், பரமஸ்டலங்களின் ஆனந்த நிலையைத்தவிர வேறெவ்வித சிந்தையுமின்றி நிற்கலாமெதவிர வேறெவரும் சஞ்சரித்தல் ஆகாது. அவர் அங்கே விருந்துண்டுகளிக்காமல் நோன்பியற்றி வாடிவதங்கி இருப்பார். அவருடைய செவியில் இருண்ட நேரத்தில் சில்வண்டின் சத்தத்தைத்தவிர வேறெதுவும் கேட்கமாட்டாது.

அதன்பின் அவர் விளக்கேற்றிச் சோகக் கவையுள்ள நூல்களை அமைதியான வேளையில் ஆழ்ந்தலாகப் படிப்பார். அறிவாளிகளின் வார்த்தைகள் அவர் இதயத்தைத் தொட்டு மனசை உருகி அதன் காரணமாக இரு கண்களினின்றும் தாரை தாரையாகக் கண்ணத்தின் வழியே கண்ணீர் வடிவச்செய்யும்.

பகல் வேளையில் அவர் இருண்ட சோலையிற் காட்டருவி சிறுருகப் பாயும் இடங்களில் அமைதியாக உலாவுவர். அங்கே சிறுநின்று சத்தமும் தேனீக்களின் நீங்காரமும் அவரைத் துயில்கொள்ளுமாறு செய்யும்.

சுவைகளில் அவர் தேவாலயத்துக்குச் சென்று அதன் நீண்டயர்ந்த கரையையும், பழைய தூள்களையும், நிறக் கண்ணாடிகளையும் பார்த்து நிற்பார். அவ்வேளையில் தேவாலயத்துக் கூட்டுப் பிரார்த்தனைப் பாடல் அவர் செவியில் கேட்கும். அவர் சேவையில் உயர்வைச் சிந்தை செய்வார். அதனால் அவர் பூவுலகிலிருந்து தேவலோகத்துக்கு உயர்த்தப்படுவார் போல நினைப்பார். அதனால் பூவுலகில் பெறமுடியாத பேரின்பநிலையை அவர் எய்தி நிற்பார்.

அவர்தம் முதிர்ந்த பராயத்தில் தளர்ச்சியுற்ற வேளையில் உலகவாழ்வை வெறுத்துத் துறவியின் குடிவையடைவர். அங்கிருந்து மேலே வானத்துத் தாரகைகளையும் கோள்களையும் கீழே பூமியின் முனிக்கையையும் விபரமாகப் படித்தறிவர். இவற்றை எல்லாம் நீ எனக்குத் தருவாயேல் மனச்சோர்வே நான் உன்னை வாழ்வேன் என்ற இல்பென்சரோசோ என்னும் கவிதைகளை முடிக்கின்றார்.

மிஸ்ரன் மெய் மறநெரு கவிதை கோமல். அதை அவர் இசைநாடகக் கூத்து என்னும் யாப்பமைதியில் எழுதினார். அதை பிராக்கி என்னும் பிரபுவுக்காக எழுதினார். பிராக்கி பிரபு தமது மாளிகையில் அதனை மேலையேற்றித் தாரும் நடித்து மிஸ்ரனும் நடிக்கச்செய்தார்.

கோமல் கதையில் நகைக் கவையுள்ளது. அது உண்மை, வாய்மை, மெய்மை ஆகிய திரிகரண சுத்தியோடு இவ்வுலகில் வாழ்பவர்க்கு மூட்டன் பாபமுட்டையைக் கொண்டு போகாது பரிசுத்தராய்ப் போவார்கள் என்று விளக்கவைப்பது. அதில் கோமல் என்னும் பிரதானபாத்திரமே நூலின் பிரயாச அமைவதற்குக் காரணமாகும். கோமல் நாடகம் மரங்கள் நிறைந்த காட்டில் ஆரம்பமாகிறது. வருஷன் என வழங்கக்கூடிய நெப்பிரியூன் திம்புள்ள உலகத்துக்கு இடையே. அவனின் பணியாளர் ஒருவன் வந்து இங்கிலாந்தைக் கடலரசன் நனகு (தொடர்ச்சி 5ஆம் பக்கம்)

பாரதி பாடல்களின் பாட பேதங்கள் - 2

பாரதியார் பாடல்களிலே இக்காலத்தின் காண்படும் பிரதிபேதங்களைப்பற்றி நான் எழுதியிருந்த குறிப்புக்களைப் படித்த சிலர், அப்பொருள் குறித்து மேலும் சில செய்திகள் கூறினால் உபயோகமாயிருக்கும் என்று கடிதங்கள் மூலம் தெரிவித்திருந்தனர். முக்கியமான இவ்வீஷயம் சில ரது கவனத்தையேனும் ஈர்த்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரிய தொன்றுரும.

முந்திய கட்டுரையிலே பாரதியார் கவிதைத் தொகுதிகளின் காண்படும் பிரதிபேதங்களின் தன்மைபற்றிச் சில உதாரண விளக்கங்கள் கூறினேன். பொதுவில், பாட பேதங்களை இருவகைப்படுத்தலாம். தற்செயற்பிழை, குறிக்கோட்பிழை ஆகிய இருவகைப் பாடபேதங்களும் பல்வேறு ஏதுக்களால் தோன்றுகின்றன. இவற்றைச் சரூக் கமாய்ச் கூறுவதாயின், தற்செயற்பிழை பெரும்பாலும் காட்சி காரணமாகத் தோன்றும் மயக்கமாலும். எழுத்துப் பிழை முதலியன இப்பிரிவில் அடங்கும். முற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோராலும் இக்காலத்தில் பிரதி செய்வோராலும் அச்சுக் கோப்போராலும் இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. குறிக்கோட்பிழை என்பது சற்றுச் சிக்கலானது; மூல ஆசிரியர் இவ்வாறுதான் எழுதியிருப்பார் என்று பின்வந்தோர் கருதிச் செய்யும் மாற்றங்களே - பிரக்கஞ்சூர்வமாகச் செய்யும் 'திருத்தங்களே' குறிக்கோட்பிழை என்னும் பிரிவில் அடங்குவனவாகும். குறிக்கோட்பிழை அடிப்படையில் மொழியியற் சார்புடையது; இலக்கண சம்பந்தமுடையது; எனினும் பண்பாடு, அழகியல், ரசனை முதலியவற்றின் அடிப்படையிலும் இத்தகைய பிழைகளை தோன்றுவதுண்டு.

உதாரணமாக, ர சிக மணி டி. கே. சி. பழந் தமிழ்ப் பாடல்கள் சிலவற்றையும் கம்பன் பாடல்களையும் தனது சொந்த ரசனையின் அடிப்படையிலும் 'கம்பனது கவித்துவம்' என்னும் அந்நிலைப்பட்ட அளவுகோலின் பேரிலும் மணப் போன போக்கில் மாற்றம் செய்தபோது ஏற்பட்ட பிரதிபேதங்கள் குறிக்கோட்பிழைகள் ஆகும்.

மேற்கூறிய இருவகைப் பிழைகளும் பாடல்கள் படியெடுக்கப்படும்பொழுது (அல்லது மீண்டும் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்படும்பொழுது) பல்வேறு வழிகளில் எழுகின்றன. இவை ஒருவிதத்தில் தவிர்க்க இயலாதவை என்றும் கூறலாம். ஆனால் இவ்விரண்டிலும் குறிக்கோட்பிழை இவருவீர் கண்டறிய இயலாததாகும். தற்செயற்பிழைகளை வகைப்படுத்தி அவற்றினிடையே சிறிதளவு அமைதிகளைக் கண்டுகொள்ளலாம். உதாரணமாக எழுத்துப் பிழைகள் பெரும்பாலும் வடிவொத்த எழுத்து மாற்றம், ஒலிஒப்புடைய எழுத்து மாற்றம் என்பவற்றால் தோன்றுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நுணுக்கமாக வகுத்து விவரித்தல்கூடும். ஆனால், பிரதிசெய்வோர் அல்லது பதிப்பிப்போர் தமது மனக்கோட்டும், முற்சாய்வு, ஈடுபாடு, மொழிக்கொள்கை முதலிய மாணிக்கமான காரணங்களுக்காகச் செய்யும் மாற்றங்கள் எளிதில் வகைப்படுத்தக்கூடியன அல்ல. இவை எழுதுவோரது மனநிலை சம்பந்தமானவை. சம்பந்தப்பட்டவர்களின்

பாடபேதங்கள் மலிவதன் காரணம் தற்செயற் பிழையும், குறிக்கோட்பிழையும் என்பதை விளக்கும் இக்கட்டுரை குறிக்கோட்பிழை எவ்வளவுதூரம் ஆசிரியனையும், வாசகனையும் பிரித்துச் செல்கிறது என்பதையும் சிறப்பாகக் கூறுகிறது.

'ஆனால்' நன்கறியப்படும் போதே அவர்களது திருத்தங்களுக்கான ஏதுக்களும் அவற்றின் செயற்பாடும் ஓரளவு தெளிவாகும். மொழித்தாய்மை என்றும் நோக்கில் 'கிருஷ்ணன் மீது ஸ்துதி' என்னும் பாடல் தலைப்பை 'கண்ணனை வேண்டல்' என்று பதிப்பாசிரியர்கள் (சென்னை அரசாங்கப் பதிப்பு, 1953) மாற்றியுள்ளனர் என்பதை விளக்கிக் கொண்டாலன்றி அப்பிரதிபேதத்திற்குத் தக்க விளக்கம் காண்பது கடினம்.

இப்பொதுக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றை மணக் கொண்டு பாரதி பாடல்களின் காண்படும் பிழைகளுக்குச் சில விளக்கங்கள் கூற விரும்புகிறேன். தற்செயற் பிழைகள்பற்றி இவ்விடத்தில் நான் அதிகம் எடுத்துரைக்க விரும்பவில்லை. அவை 'அச்சுக் பிழைகள்' என விவரிக்கத்தக்கன. பார்த்த மாத்திரத்தே புலப்படக்கூடியன. உதாரணமாகப் 'பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா...' என்று தொடங்கும் பாடலின் இரண்டாம் அடி, சக்தி வெளியீட்டிலே 'தன்மை இன்பம் நற் புண்ணியஞ் சேர்ந்தன' என உள்ளது. ஆனால் 'தன்மை' எனும் சொல் 'தன்மை' என்றே யிருத்தல்வேண்டும் என்பதைக் கண்டுகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்காது. இவை பிழைகளே. எனினும் இவருவீர் கண்டறியக்கூடியவை.

பாரதியார் பாடல்களில் இன்றும் விந்துள்ளவை குறிக்கோட்பிழைகள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவற்றுக்கான ஏதுக்கள் சிலவற்றைப் பார்த்தலாம்.

சென்ற கட்டுரையிலே நான் குறிப்பிட்டிருந்தது போல, பாரதியார் பாடல்புக்களில் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்திருத்தல் கூடாது என்னும் குறிக்கோளுடைய சிலர் சென்னை அரசாங்கப் பதிப்பிற்கு உதவிய ஆலோசனைக் குழுவில் அங்கம் வகித்தனர். (இவர்களில் ரா. பி. சேதுப்பிணையும், மு. வரதராசனாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்) இதன் விளைவாகக் கிரந்த எழுத்துக்களும், பல வடமொழிப் பதங்களும் கிரமமாக நீக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, மேலே குறிப்பிட்ட 'பெண்மை' என்னும் பாடலில், 'தாயின் பேரும் ஸதியென்ற நாமமும்' என்னும் அடி வகுகிறது. ஆனால் அரசாங்கப் பதிப்பில் 'ஸ' எனும் கிரந்த எழுத்து நீக்கப்பட்டு 'ச' என்னும் எழுத்து புத்தப்பட்டுள்ளது. (பின்வந்த பிரகரகர்த்தர்கள் பலர் இத்திருத்தத்தையே பின்பற்றியிருக்கின்றனர்: ஸ, ஷ, ஹ போன்ற எழுத்துக்களை அப்பதிப்பில் இயன்றவரையில் நீக்கியுள்ளனர் என்பதே உண்மை. 'பிஜித்திவிலே ஹிந்து ஸ்திரீகள்' என்னும் பாடல் தலைப்பை 'கரும்புத்தோட்டத்திலே' என்ற மாற்றியிட்டனர். 'பாரத சமுதாயம்' என்னும் தலைப்புடைய பாடல் பிரசித்தி பெற்றதொன்று: அப்பாடலில், 'ஸமுதாயம்', 'ஸங்கம்', 'தான்யங்கள்', முதலிய

சொற்களையெல்லாம் வெவ்வேறு வகையிற் பதிப்பாசிரியர்கள் மாற்றியுள்ளனர். இவையெல்லாம் குறிக்கோட்பிழைகள்.

பாரதியார் கவிதைப் பதிப்புக்களின் காண்படும் பாடபேதங்களுக்கு மற்றுமொரு முக்கிய காரணம் 'எளிமைப்படுத்தல்' எனும் முயற்சியாகும். பழங்காலத்திலிருந்தே இக்குறிக்கோள் இருந்து வந்துள்ளது என்பதை நாம் மனங்கொள வேண்டும். ஆனால் பழைய ஏடு

கலாநிதி க. கைலாசபதி
தமிழ், திராவிட இயற்றுகை முதல்வர்
வித்தியாலங்கார வளாகம்

களிலே அருள் சொற்களுக்குப் பதிவாக எளிமையான சொற்களை ஆங்காங்கே வைத்தமையே எளிமைப்படுத்தலாக அமைந்தது. மிக அருமையாகவே சொற்களைப் பிரித்து எழுதினர். பழங்காலத்தில் சந்திமாற்றங்கள் பாடபேதத்துக்கு ஏதுவாக இருந்ததாயினும், இச்சந்திமாற்றம் சொற்களை எளிமைப்படுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கில் எழுந்தன அல்ல.

ஆனால் நவீன பதிப்பாசிரியர்கள் சிலர் சொற்களைப் பிரித்து அச்சிடும் முறையைக் கைக்கொண்டுள்ளனர். பழந்தமிழ்ப் பணுவல்களைப் பதிப்பித்த சில பேரறிஞர்களே இந்நோக்குடையராயிருந்துள்ளனர். இத்தொடர்பாக நான் மிகக் கடினக் கடினப் பிழையாக எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் கவறவன விஷயத்தைத் தெளிவாக்குகின்றேன்.

"இந்நூலினைப் பதிப்பிடுதலில் ஒரு சில நியமங்களைக் கையாண்டுள்ளேன். இவற்றைக் குறித்துச் சில ஆண்டுகளாக நான் கருத்துரைந்து ஆலோசனை செய்துள்ளேன். புது நியமங்களுக்கு அவசியம் உண்டா என்ற ஐயப்படும் இடையிடையே தோன்றியது. ஆங்கிலத்தில் 'சாஸர்' இயற்றிய கவிதைத் தற்காலத்துள்ளார் பொருளுணர்ந்து கொள்வதற்கு அருமையாயிருத்தல்பற்றி. சொல்லின் எழுத்தமைதியை (Spelling) மாற்றி அச்சியற்றல் தகுமா? இது போன்ற துதானே செய்யுளில் சொற்களைப் பிரித்து அச்சிடுதல் இக்கவனம் பிரிப்பதால் செய்யுளின் ஒசைகெட்டுவிடுமல்லவா? இவை போன்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிப்பது எளிதல்ல. ஆனால், பொருள் எளிதில் விளங்கும்படி அச்சியற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கமும் கைக்கொள்ள வேண்டுவதாயினதே. இருவகை மனப்பாங்கிற்கும் ஒரு சமரசம் ஏற்பட வேண்டியது அவசியம். இந்நெறியில் நான் சிறிது முயற்சி செய்திருக்கிறேன். அது பவும் பெருச் பெருக இந்நியமங்கள் திருந்நியமையலாம். 'செய்யுள் பயிலுவோரின் தொன்கை அதி

கரித்து வரும் இந்நாளில் இந்நியமங்கள் தக்கபடி ஆராயப்பட்டு அனைவர்க்கும் உடன்பாடான சில நியமங்கள் ஏற்படக்கூடும். அக்காலம் விரைவின் வரின் நலமாகும்."

நியமங்களுக்கிடையே சமரசமாக விழைந்தவையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் சிலவகையான சொற்கொடர்களைப் பிரிக்காமலும், சிலவற்றைப் பிரித்தும் (இவற்றையெல்லாம் விவரமாகக் குறித்தும்) செய்யுள்களில் அரைப்புள்ளி, நிறுத்தப்பள்ளி, 'கோவன்' முதலிய குறியீடுகளை அமைத்தும் நூலைப் பதிப்பித்தார். இந்நெறி பெருமளவிற்கு பின்னர் வந்த எஸ். ராஜம் (மற்றே அண்டு கம்பெனி, சென்னை)

பதிப்புக்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் பாரதியார் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் முற்கூறிய நியமங்கள் எதுவும் முறையாக விவரிக்கப்படாமற் பல்வேறு பதிப்புக்களிலும் வெவ்வேறு வகையில் 'எளிமைப்படுத்தல்' நடைபெற்றுள்ளது. அருணா, சக்தி முதலிய 'மலிவுப்பதிப்பு' வெளியிட்டவர்கள் "பொருள் எளிதில் விளங்கும்படி" சொற்களைப் பிரித்துத் தம்மிச்செய்யுள் பதிப்பித்துள்ளனர். வெளிவரும் பதிப்புக்கள் யாவும் 'சுதந்தப்பதிப்பு' என்று கூறத்தக்க நிலையில் இருக்கும் என்று நாம் கூறவியலாது. ஆனால் இன்றிருக்கும் நிலையில் ஆராய்ச்சிபூர்வமான சுதந்தப்பதிப்பு ஒன்றுதானும் இல்லாமல் பெருந் குறையாகும்; எளிமைப்படுத்தலுக்கு ஓர் உதாரணம் காட்டலாம். முன்னர் குறிப்பிட்ட 'பெண்மை' எனும் பாடலையே எடுத்துக் கொள்வோம்; முற்பட்ட பதிப்புக்களிலே,

தெரிந்துகொள்!
பசுவக்கு முலையும் உண்டு; கொம்புகளும் உண்டு. பரலைக் கறந்துகொள்ள விரும்புவன் அதன் கொம்புகளைப் பிடித்தால் மிக வேதனைப்படவேண்டி வரும். பேச்சின் பயன்: பேசாதிருக்கும் ஊமையரும் மடையரும் புத்திசாலிகளும் அறிஞரும் ஞானிகளும் ஒருவரிசையில் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பேசத்தொடங்கிய பின்னரே பல வரிசைகளுக்கு மாற்றப்படுகின்றனர். சந்தேகத்தில் சந்தேகம்: சந்தேகம் என்பது ஆராய்வானுக்கு மிக மிக உதவும் பொருள்; ஆனால், அது உலகில் நடக்க இருக்கும் கல்வியைச் செயல்களையும் இல்லாமல் கெடுத்து விடும். அறிவுக் கட்டளை: உன் அறிவைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்! அக்கூர்மை மற்றவரின் கல்வியை மனங்களைக் குற்றிப் புண்படுத்தாது பார்த்துக்கொள்! விடையற்ற விடை: பூனைக்கும் புலிக்கும், நாய்க்கும் நரிக்கும், மாட்டுக்கும் மகரக்கும் தனித்தனி மொழிகள் உண்டு; ஆனால், மனிதனுக்கு மட்டும் எத்தனை மொழிகள்? வசமானால் வசமாகும்: உளம் வசமானால் உலகம் வசமாகும். உலகம் வசமானால் உலகத்தின் உண்மை வசமாகும். காலச்சட்டம்: நேரத்துக்கு ஒழுக முடியாத நீ, உனக்கு விரும்பிய நேரத்துக்கு எதையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. உனக்காக: சிந்திப்பவர் பலர். அதன்படி செயல்கொள்பவர் சிலர்; ஆனால், செயலில் வெற்றி கொள்பவரே மிகச் சிலர். அவர்களுள் ஒருவராக நீ ஏன் வரக்கூடாது? சிந்தனைக்கு: "எல்லோர்க்கும் ஒவ்வொன்றே எளிது" என்ற சொல்வது எளிது; ஆனால், யார் யார்க்கு? எதெது? எளிது என்ற சொல்வது எளிதல்ல!

“குரல் எழுப்பிக் குமரன்”

மாவட்டபுரம் கந்த சுவாமிகோவில் மேற்குவிதி இராசகோபுரத்திற்கு அருகாமையில் பத்தர்களின் கூட்டம். அன்று காத்தி கைத் திருவிழா நாள். உடுக்குடல் ‘கணர்’ என்று குரல் ஒன்று ஒலிக்கின்றது. முருக பத்தர்கள் பலருக்கும் அந்தக் குரல் கேட்டுப் பழகிய குரல். இருந்தும் கூட்டத்திற்குக் குறைவில்லை. கூட்டம் மேலும் அதிகரிக்கின்றது. ஆண்டு தோறும் காவடியுடன் வருகின்ற அம்பனைக் கலைஞர் சிதம்பரப்பிள்ளை உடுக்கு வாதியத்துடன் உருகிப் பாடுகின்றார். கூட்டத்தில் ஒரு பரபரப்பு;

“அரக குழந்தை வடிவெலா— உன்னை அனுதினமும் கைதொழுவேன் ஆறுமுகவேலா.”

காவடி ஆட்டத்தைச் சிதம்பரப்பிள்ளையிடம் முறை யாகப் பயின்ற இளைஞர்கள் தம்மை மறந்து முருகன் விதியில் ஆடுகின்றனர். பத்தர் என்னும் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது. அரசாங்கக் காவலர்கள் தலையிட்டுச் சபை விவத்து கின்றனர்.

உடுக்குக் கலைஞர் பாட்டை மாற்றுகின்றார். மக்களைக் கவரக் கூடிய பாட்டு அது: “நாதர்முடி மேலிருக்கும் நாக பம்பே” என்று பாடல் தொடங்குகிறது. இவிய இசை. அதற்கு

ஏற்ற உடுக்கு இசை. காவடி ஆட்டக் காரர்களின் காற் சலங்கைகள், ‘கலீர், கலீர்’ எனப் பேசுகின்றன. பாம்பாட்டியப் பாடலுக்கு ஏற்ப இளைஞர்கள் ஆடுகின்றனர். முருக பத்தர்கள் மெய்யம் மறந்து நிற்கின்றனர். பாட்டுமெட்டு மாறுகின்றது. “ஏலேலோ, ஏலேலோ, தத் தெய்யா ஏலவல்லி ஏலேலோ”

இது கப்பற்பாட்டு அதற் கேற்ப உடுக்கு வாதியமும் கலைஞர் கையிலிருந்து கொண்டு தன் பேச்சை மாற்றுகின்றது. காவடி ஆட்டக் கார இளைஞர்களும் கடலில் மிதக்கின்ற கப்பல்போல ஆடுகின்றனர்; அசைந்து அசைந்து மிதந்துவரும் கப்பலுநிகர்த்துள்ளது அவரின் ஆட்டம். கோயில் விதி என்பதை மறந்து இளைஞர்கள் சிலர் கை தட்டுகின்றனர். முதியவர் ஒருவர் தலையிட்டு, “கை தட்டுவேண்டாம். அரோகரா போடுங்கள்” என்றார். அரோகரா ஓசை வாணப் பிளக்கின்றது. அம்பனைக் கலைஞர் முருக பத்தர் சிதம்பரப்பிள்ளையின் காவடியாட்டக் காரர்களுக்கு முருக பத்தர்கள் வழங்கிய பாராட்டுரை இது.

கைப்பூசம் நல்ல நாள். அம்பனை வைரவர் கோயில் வாயிலில் ஓரேகூட்டம். இதே கலைஞரிடம் முறையாகக்

பயின்ற இளைஞன் ஒருவனின் கரகக் காவடி ஆட்டம் நடக்கின்றது. இளைஞன் காவடியைத் தோளில் வைத்து ஆடுகின்றான். பின்னர் காவடியைக் கை பிடிக்காமல் முதுகில் வைத்து உருட்டி ஆடுகின்றான். பக்கத்திலிருந்து உரல் ஒன்றை ஒருவர் இளைஞன் முன்பு உருட்டியிருக்கின்றார். தாளம் பிழைக்காமல் இளைஞன் உரலில் ஏறி, காவடியைக் கை பிடிக்காமல் ஆடுகின்றான்; பம்பரம்போல ஆடுகின்றான். உரலும் உருகுகின்றது. அவன் முதுகில் உள்ள காவடியும் உருகுகின்றது. உடுக்குப் பாட்டுத் தேன் ஆறாக ஓடுகின்றது.

“வாரா வினைகள் வந்தாலும் முத்துமாரி வஞ்சனைகள் செய்திடாதே முத்துமாரி”

கலை அப்பர்கள் தம்மை மறந்து கேட்கின்றனர்.

வேறு ஒருநாள் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினர் சிறுத்தொண்டர் நாயனார் உடுக்குப் பாட்டுக்கதையைச் செய்கின்றார்கள். இடையிடையே உடுக்கை வைத்துவிட்டுத் துந்தவாதியத்தை அவர் வாசிக்கின்றார். கதைப் போக்கை ஒட்டிச் சிரட்டை வாதியத்தையும் சிதம்பரப்பிள்ளை வாசிக்கின்றார். கதை கேட்பவர்கள் தம்மை மறந்து நிற்கின்றனர்.

இத்தனை கலைகளும் காஞ்சியமாக, இருப்பிடமாக இருக்கின்ற கலைஞர் சிதம்பரப்பிள்ளையை அணுகி “உங்கள் வரம்புக்கையைப் பற்றிய குறிப்புகளைச் சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

கொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது? எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும் தானே தம்பி?” என்றார். மடியில் இருந்த பாக்கை எடுத்துப் போடுகின்றார்.

“உங்கள் வாழ்க்கைக்குறிப்பை ஒரு கட்டுரையாக்கலாம் சொல்லுங்கள்” என்றேன்.

“தம்பி என்னைப் பற்றி நீங்கள் எதனைச் சொல்லாமல் விட்டாலும் விடலாம், ஆனால் முன்றே, முன்றை மட்டும் சொல்லாமல் விடப்படாத”, என்றார்.

“அவை எவை?” என்றேன். அவர் அவைகளைக் கூறப்போகின்றார். என்பது எனக்கு ஓர் அளவிற்குத் தெரியும்.

“தம்பி நான் அம்பனை வைரவருக்கு பூசை செய்பவன்; நித்தியபூசை செய்பவன். அந்தக் கடமையில் நான் ஒருபோதும் தவறவில்லை. என்னை வாழவைப்பது அதுதான். அளவெட்டிய அம்பனைக் கொண்டுள்ளும் மனமில் அடிமை நான். எம்மை வாழவைப்பவன் கலியுகவரதன் முருகப்பெருமான்; அவன் மாவையம் பதியிற் கோயில் கொண்டிருக்கின்றான். ஆண்டு தோறும் காத்திகைத் திருவிழாவிற்கு நாம் உடுக்குப் பாட்டுடன் காவடி எடுத்துச் செல்கின்றோம். குயர்னைக் குரல் எழுப்பித் தொழுவதில் எல்லையிலாத இன்பத்தை நான் அடைகின்றேன். நானே பாடுகின்றேன். அதி கம கற்காத என்னைப் பாடவைப்பவன் அவன். அவன்தான் எனக்குக் குரலைத் தந்தான். வித்தையைத் தந்தான். அவனைப் பாடாததொண்டை என்ன கொடை?” உணர்ச்சியுடன் பேசி முடிக்கின்றார் சிரம்பரப்பிள்ளை.

கருத்துளி மேலிடுவெண்பிட்டுக் கந்தன சவுந்தர மாறர் தம்பொற்றி புயங்கனே.”

என்று குமரகுருபரர் தரும் வந்தியன் எழுத்தோவியம் மதுரைக் கோவிலுள் சுவர்ச் சிற்பங்களில் நன்கு காட்சி தருகின்றது. பிட்டு வீரனும் வந்தியம் கிழவியாரின் வளர்ந்த திருமேனி நமக்கு பத்திப் பரவசம் உண்டாக்குகிறது. சுவாரி தந்த பரிக்கூட்டம் நரிக்கூட்டமாகிப் பழைய குதிரைகளை வந்தும் சிற்பம் பொற்றாமரைக்குள் சுவர் ஓவியங்களிலும் காட்சி தருகிறது. இறை மண்கமக்கும் காட்சி துல்ல தம்பத்தைச் சுற்றிய தூண்களிலும் வேறு தூண்களிலும் நமக்குக்காட்சி தந்து உறைவன் பத்தருக்கு எளியவனாகும் காட்சியையும், தொழிலின் பெருமையையும் இக்காலத்தில் நம்மவருக்கு மெளனமாகப் புலப்படுத்துகின்றன. சுருங்கக் கூறின் மதுரையை வண்ண ஓவிய சிற்பக்காட்சித் தலமாக நாம் காணவைத்த புண்ணியப் புனிதருக்கு நாம் செய்யும் கைமாறு அவற்றை தரிசிப்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை.

அடுத்துத் திருப்பெருந்துறைச் சிறப்பைப்போக்குவோம்.

உடுக்குப் பாட்டு, கரகம் அம்பனை சி. சிதம்பரப்பிள்ளை நேர்முக உரையின் தொகுப்பு

“சரி உங்களுடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு, இளமை பற்றிச் சொல்லுங்கள்”, என்றேன். பேச்சை அவர் தொடக்கினார்.

“நான் பிறந்தது வீரசைவர் குலத்தில். எனது தகப்பனாரின் பெயர் கந்தவன் சீவியர். தாயாரின் பெயர் தையல்முத்து. தையல்முத்துவினுடைய தகப்பனார் காத்திகேசு. எங்கள் முன்னோர்கள் கிரிமலை வாய்நீர் தவர்கள்; நான் 1913ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தேன். எனது தகப்பனார் சிறந்த சிவபக்தர். வீரசைவர்கள் குலத்துக்கேற்ற தொழில்கள் அத்தனையும் அவருக்கு நன்கு தெரியும். இசையையே நன் முழுமுச்சாக்கொண்டு வாழ்ந்தார். முகவியை வாசிப்பதில் அக்காலத்திலே சிறந்து விளங்கினார். என் இடம் வயதிலே இசை நணுக்கங்கள் பலவற்றையும் அவர் சாதகம் செய்துள்ள பொழுது என்கொடுவோம். என் தகப்பனார் மீது எனக்கு அன்பும் ஒருவகை அச்சமும் இருந்தன; ஆனால் சிறியதந்தையார் இளமையிலே என்னை மிகவும் செல்வமாக வளர்ந்தார். அவரும் குல வித்தையுடன் நாடகக்கலை

த. சண்முகம் B. A. (Cey.), Dip.

கலைச் சிறப்பும் மதுரைத் திருத் தலமும்

(1ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி) தகையும் தெய்வத்தைக் கட்டிக்கூறுதல் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாற்று. காவியத்தின் மாத் திரமன் ஓவியத்திலும், சிற்பத்திலும் மதுரை அழியாப் பெருகு சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

முத்தி, தல, தீர்த்த; சிறப்பு மிக்கது மதுரை

மதுரை முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற மூன்றையும் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது; மதுரையில் தேவி அங்கயர் கண்ணி அம்மையார் என்ற திருப்பெயரோடு சொக்கன் (அழகுடையவன்) மகிழும் திருவுரு உடையராய் இலங்குகிறார். அழகும் அருகும் நிரம்பிய திருவுருவம் அம்மையாருடையது. ஒரு இளமீன் தன் சிறு குஞ்சு எனக்கு இடுக்கன் ஏற்படும் போது தன் வாயைத்திறந்து அவற்றை அவ்விடையுறு ஓவியம் வரை பாதுகாத்துப் பின் அவை உலாவ வெளி விடுதலை நான் ஒரு நீர்த் தொட்டியினுள்ளே கண்டுள்ளேன். அம்மையாரும் தன் சிற்பநிலம் குழந்தைகளாகிய மக்களினத்தைக் கருணை பொழியும் திருக்கண்களினூற பாதுகாத்தவினால் அங்கயர் கண்ணி என்று பெயர் பெறுகிறார். அம்மையின் சந்நிதிக்கு நேரேயுள்ள பொற்றாமரைத் தீர்த்தம் சங்கப் புலவரையும், அவர் நூல்களை யும் தாங்களிய பெருமையுடையது. நல்லவன் அல்லாத நூல்களை இப்பவகை கவித்து விரும் இயல்பு சங்க காலத்தில் இக்குரத்தில் நடந்தேறியது. இத்திருக் கோயிலின் திருப்பிரகாரத்தில் சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் ஒருசிறு கோயிலறையிற் காட்சி தருகின்றனர்.

சிற்ப ஓவியக் கோபுர மகிமை பெற்ற மதுரை

தில்லைச் சிதம்பரத்தை உலகமாகிய புருடனுக்கு இரு தலத் தானென்பர் ஆயின் மதுரையை “துவாத சாந்தப் பெருவெளியிற்றுரியங் கடந்த பரநாத மூலத்தலம்” என்று குமரகுருபரர் குறிப்பிடுகிறார். உச்சிக்கு மேற்பட்ட அறிவுநிலைக் கப்பால் உள்ள மெலான தலம் என்பது இதன் கருத்து. இதனை சிவராஜதானி, சீவன் முத்தித்தலம், துவாதசாந்தத்தலம், நான்மாடக்கூடல், உடம்பவனம் என்றெல்லாம் பெரிபேர் புகழுவர். நான்கு வீதியும் அழகமைந்த நான்கு கோபுரங்களோடு கூடி இருப்பதனால் இதன் வீதியே மாடகூடகோபுர அழகுடை த்தாயின் உட்புறம் எத்துணை சிறப்புடையதென்று கூற வேண்டியதில்லை. சிதம்பரம், மதுரை, திருவண்ணாமலை கோயிற் கோபுரங்களே சிற்பக்கலைக் களஞ்சியங்கள் எனலாம். இம் மதுரைத்தலம் மாணிக்கம் போன்ற சொற்றளால் அழகுற அமைந்த பொருட் பொலிவுடைய திருவாசகம் தந்த மணிவாசகருடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. மணிவாசகருடைய இரு திருக் கோலங்கள் இங்கு ஓரிடத்தே தென்படுகின்றன. ஒன்று முடி கவித்து மண்ணாறும் மன்னனுக்கு மந்திரியாராய் இருக்கும் அதிகாரநிலை, மற்றையது உலகைத் துறந்து இறைவன் திருவருள் கேட்டு அத்திருவருளில் தோயும் உயர்நிலை. இரண்டும் ஒருங்கே தெளிவல் மணிவாசகருடைய மாண்பு சிறந்த துறவை நாம் உள்ள முருகக் கண்டு தரிசிக்கும் பெரும் பாக்கியம் பெற்றவர்களாகின்றோம்.

“ஓடுங் கவந்தியுமே உறவென்றிட்டுக்கிந்து தேமடு பொருளுஞ் சிவன்கழலே எனத் தெளிந்து.”

எனவரும் திருவாசகப் பாடல் மனதில் வைத்து அமைத்தது போன்றிருக்கிறது இத்தரவுத் திருவுரு. பிச்சை எடுக்கும் பாத்திரமாகிய திருஓடுங் கோவணம் முமே உடம்பினை மிகையெனக் கொள்ளும் நீத்தாருக்கு உரிய பொருள்களாகும். அவற்றையே உறவெனக் கொண்டு மனமுருகி எற்றியியலும் விடாது பற்றப்படும பொருள் சிவபெருமான் திருவடியே எனத் தெளிந்தவர் மணிவாசகனார். இத்திருவுரு நமக்கு இத்திருப்பாடலை நினைவுறுத்தித் துறவின் முன் அரசாட்சி வெறும் தூசே என எம்மெனையும் நினைவுறச் செய்கிறது. துவல் தம்பத்தினருக்கு தூண்களிலே கல்விலை வடித் தெடுத்த மணிவாசகர் கதைப் பகுதி அழகுச் சிற்பங்களாக விளங்குகிறது. குதிரைச் சேவகர் ஆகிய சிவம் மன்னனுக்கு குதிரை இலக்கணம் எடுத்தியம்பும் பகுதி நம் இருதயத்தைவிட்டு அகலாது அமைந்து விடுகிறது. இப்போது உள்ள ஓவியத்திற்குக் கீழே பழைய கால ஓவியம் இருக்கவேண்டும் என்கிறார் பேரறிஞர் சி. வா. ஜ. அவர்கள். பொற்றாமரைக் குளத்தைச் சுற்றிய சுவரில் பலநிற ஓவியங்கள் உள். கோவிலுள் சுவர்ச் சிற்பங்களில் இறைக் கூவியாளாக வேலையின்றி படுத்தக் கிடப்பது அழகுடத்து;

உருகிய மனமொடு தழுவிப்பொர் கிழவி

யையே தனது முழு ஆர்வத்துடன் போற்றி வளர்த்துயந்தார். இதனால் அண்ணலியார் இளையதம்பியார் என்ற ஊரவர் அவரை அன்புடன் அழைப்பார். இந்த இளைய தம்பி தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள இராசக முத்தியார் என்பவரிடம் இசைகற்றவர். இந்த முத்தியார் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவரென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. சமார் ஆறு ஆண்டு காலம் அண்ணலியார் இளையதம்பி தமிழ்நாட்டிலே தங்கித் தன் இசையறிவையும், நாடக அறிவையும் வளர்த்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பினார். யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் “பூதத்தம்பி” “அரிச்சந்திரன்” “வான் அபிமேயு” போன்ற நாடகக் களைப் பழக்கிக் களரியேற்றிப் பெரும் புகழீட்டினார். இவரைத் தவிர எனது ஒன்று விட்ட மாமனார் த. வல்லிபுர அண்ணலியாரும் எமது வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவார். தகப்பனாரும் சிறிய தகப்பனார் இளையதம்பியும் மாமனார் வல்லிபுர அண்ணலியாரும் ஒன்றுசேர்ந்து விட்டால் அந்த இடம் இசைப் பல்கலைக் கழகமொன்றாக மாறிவிடும். இவர்களுடன் எனது தாயாரின் தகப்பனார் பூசாரியார் மு. காத்திகேசும் கலந்து கொள்வது வழக்கம். இவர்க்குத் தரித்த காத்திகேசு, காத்தவராயர் கோயில் பூசாரியார், விடநாடகவீரர் பன்னர். எந்த நேரமும் சிவ இன்னத்துடன் திசைநின்றிருப்பின் முகத்திற் பொலிவு இருக்கும். வாட்டத்தைக் காணமுடியாத. மிகவும் மகிழ்வுடனும், பரிவுடனும் எ

மரணைத்து தொழு வென்

கரக்காவடிக் கலைஞர் சிதம்பரப்பிள்ளை அளித்த மரணைத்து தொகுப்பு.

தந்தையார் அம்பாள் கதையை உடுக்குப் பாட்டாகச் சொன்னார். நானும் அவருடன் சேர்ந்து அம்பாள் கதையைச் சொன்னேன். இதுவே எனது இசை நாட்பாடம். அதன் பின்னர் மடையைக் குலைத்து எல்லோருக்கும் பிரசாதம் வழங்கப் பட்டது.

“எனது குருவாகிய இளையதம்பியுடன் ஐந்து ஆண்டுகள் வித்தைகைக் கற்றுக் கொண்டேன். காலிலும், மாலையிலும் சிட்சைநடைபெறும். சிறிய தந்தையார் கண்ணும் கருத்தமாக எனக்குக் கல்வியைச் சொல்லித்தந்தார். பள்ளிப்படிப்பு ஒருபுறம் இசைக்கல்வி ஒருபுறம். இனுகுரொருவனுக்கு இது மிகவும் சிரமமானது. அதி காலத்தில் ஐந்து மணிக் குழுவுண்டு சிட்சை செய்வேன். சிறிய தந்தையார் சாதாரண வேளைகளில் எம்மக்குக் கட்டி, பண்பட்டி போன்றவைகளை வாங்கித்தந்து செல்லக் காட்டிச் சொன்னார்.”

கலையை வளர்க்கின்றோரென்பதைப் பெருமையுடன் இங்கு சொல்லவிரும்புகிறேன். மற்ற வரின் பெயர் அ. சரவணமுத்து. எமது காவடி எடுக்கும் விழா மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது. வழக்கம்போல உற்றார், உறவினர், அயல்வர்களெல்லோருக்கும் வீடு வீடாகச் சென்று அழைப்பை வழங்கினார் என்பதற்கே தந்தையார்: எமது குலம் மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயில் ஆதினத்தோடு மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. காவடி தொடர்புபற்றி அப்பொழுது ஆதினகர்த்தாவாக இருந்த சா. சுப்பிரமணியக் குருக்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தோம். “இரத்தினக் குருக்கள்” என்று எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படுகின்ற இவர் தானே பிரசன்னமாக இருந்து கோயில் சந்நிதாநத்தில் எமது காவடியை இறக்கினார். அவருடைய கட்டளைப்படி காவடியை இறக்கியது பின்வள்ளி திருமணம் கதையை உடுக்குப் பாட்டாகச் செய்து காட்டினேன் கோயிலில். இந்த அந்தணப் பெரியார் என்னை ஆசீர்வதித்தார்.

இவர் விரும்பவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். “தம்பி உங்களுடைய அன்பினாலே இலங்கை வராமென்று தோடார்பும், இலங்கைப் பலகைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனின் தோடார்பும் ஏற்பட்டது. கலையரசு சொன்னவிற்கும் அவர்களின் அன்பும் ஆதரவும் எனக்கு எப்பொழுதுமேயுண்டு. காணி நில அமைச்சரின் நிரந்தரச் செயலாளராக இருந்த பெரியார் ம. ஸ்ரீகாந்தா எம்மீது பேரன்பு கொண்டவர். இவர் யாழ் மாவட்ட அரசாங்க அந்நிராக இருந்த பொழுது எமது கலைவளர்ச்சிக்குப் பெருணக்கமும் ஆக்கமும் தந்துள்ளார்.” என்று கூறினார். இது தனையும் உண்மை. கலையரசு சொன்னவிற்கும் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினர் கலையைப் பாராட்டிப் பலமுறை பேசியுள்ளார். திரு. ம. ஸ்ரீகாந்தா நடத்திய பல கலைவிழாக்களிற் சிதம்பரப்பிள்ளையின் நிகழ்ச்சி இடம்பெற்றது மல்லாமல் இரகசிகர்த்தெய்வ ஓரே முறையான பாராட்டையும் பெற்றது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நடத்திய மட்டக் களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் திரு. சிதம்பரப்பிள்ளையின் உன்னதமான வாத்தியங்கள் பின்னணி இசையாக அமைந்தன. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இலங்கைக் கலைக் கழகத்து நாடகக் குழுவின் தலைவராக இருந்தபொழுது கொழும்பிலே நடந்த கலைவிழாக்கள் எல்லாவற்றிலும் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினரின் நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்று விழாவைப் பொலிவுறச் செய்தன.

கொடுத்த வாசிக்கச் செய்தார். அந்த உடுக்கும் சிதம்பரப்பிள்ளையின் கையில் நாதமறை பொழிந்தது. சிங்களக் கலைஞர் சிதம்பரப்பிள்ளையைக் கட்டித் தழுவிப் பாராட்டினார். பின்னர் அவரைப் பார்த்து, “உங்களுடைய உடுக்கில் ஏதாவது உலோகத்தகடு இருக்குமோ என்று ஐயப்பட்டு எதை உடுக்கைத் தந்தேன். எனது உடுக்கிலிருந்து என்னால் எழுப்பமுடியாத நாதத்தை உங்கள் கைவன்மையால் நீங்கள் எழுப்புகிறீர்கள்.” என்று பாராட்டினார். இந்தப் பாராட்டு வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. சிதம்பரப்பிள்ளை குழுவினரின் உடுக்குப்பாட்டு இசை ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள்-பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியின் பயனாக இங்கிலாந்துள்ள யுகம்பெற்ற பி.பி.சி. நிலையத்தில் ஒலிப்பதிவு செய்துள் வாசிட்விளிகள் மக்கள் கலை ஒலிப்பதிவுக் களஞ்சியத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

முக்கூந்தரம்

தற்போல் இந்த நிகழ்ச்சி இருக்கின்றது. எனது உற்றார் உறவினர் களெல்லோரும் விசயதமிழ் தினத்தன்று எனது பாட்டினரின் அழைப்பையிழைக்காதவராயர் கையிலுக்கு வந்திருந்தனர். நான் ஒன்பது நாளும் விரதம் அடைத்து இருந்தேன். விசயதமிழ் தினத்தன்று அதி காலையில் எழுந்து தோய்ந்து புது ஆடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு காத்தவராயன் கோயிலுக்குப் போனேன். என்னுடைய இசைக்கல்வித் தொட்டகத் திற்காக விசேட பூசைகளும், மடைகளும் ஒழுங்குசெய்யப் பட்டிருந்தன. தாம்பாளம் ஒன்றிலே பச்சை அரிசியைப் பரப்பி உடுக்கு வாத்நிறுத்தார்கள். விசயதமிழ் பூசைகளை முடித்துக் கொண்டு பாட்டினர் என்னிடம் வந்தார். கோயிலில் எம்பெருமானை விழுந்து தொழும்படி பணித்தார். தந்தையாரின் கட்டளைப்படி பாட்டினரையும், சிறிய தந்தையாரையும் நிலத்தில் விழுந்து வணங்கினேன். பாட்டினர் தாம் பாளத்தை எனது தலையிற் சூங்கி வைத்தார். எம்பெருமானை கோயில் விதியை வலம் வந்தேன். சிறிய தந்தையார் இளையதம்பி தன்னுடைய உடுக்கு வாத்நிறுத்துடன் கோயில் வாசலில் இருந்தார். நானும் தாம்பாளத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தேன். பாட்டினர் வந்து வாழ்த்தி விட்டு திருநீறு போட்டபின் வாத்நிறுத்துத் தந்தார். சிறிய

புதினைந்து வயதில் எனது அரங்கேற்றம் மீண்டும் காத்தவராயர் கோயில் விதியில் நடந்தது. இதுவும் நாட்டின்மேலால் பெரிய விழாவாகவே அமைந்தது. எமது ஊரே திரண்டு வந்தது இந்த விழாவிற்கு. அம்பாள் மகிமையை உடுக்குப்பாட்டுச் செய்யுள்மூலம் நிகழ்த்தி எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெற்றேன். எனது பாட்டினர் என்னப்பார்த்து “தம்பிப்பொடியா! சிலபெருமையுடைய கையில் இருக்கின்றது உடுக்கு வாத்நிறு-அந்த மகிமையிக்க வாத்நிறுமும் புராணக் கதைகளைச் சொல்லி எம்பெருமானையே சேவி”, என்று வாழ்த்தினார். இது எனது வாழ்க்கையிலே மறக்கமுடியாத சம்பவம்; உடுக்குப்பாட்டு அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்த மறு ஆண்டிலே எனக்கு வேறுமொரு நாட்டினர் தொடங்கியது. வருடப்பிறப்பை யொட்டிக் கைவிசேடம் எமது வீட்டில் நடப்பது வழக்கம். அதே தினத்தில் பத்தி சிரத்தை யுடன் எனக்குக் காற்சலங்கை கட்டுமீழா நடந்தது. அன்று தொடக்கம் முன்ற மாத காலம்வரை காவடியாட்டக் கலையை முறை யாகப்பயின்றேன். மாவிட்ட புரம் கந்தசுவாமி கோயில் கொடியேற்றம் நிகழ்ந்தது. நானும் விரதம் பிடிக்கத் தொடங்கினேன். கார்த்திகைத் திருவிழா விளையுந் காத்தவராயர் கோயிலிலிருந்து மாவை முருகன் பதிக்கு முதன் முறையாகக் காவடி எடுத்துச் சென்றேன். என்னுடன் சேர்ந்து எனது உறவினர் இருவரும் காவடி பழகினர். அவரில் ஒருவர் எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் இராஜா, கந்தையா. இவரே “இன்று என்னுடன் சேர்ந்து உடுக்குப் பாட்டுக்

கொழுமப்புக் கலைவிழா பொன்றிற் கலந்து கொள்வதற்காகச் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினர் கொழும்பிலே அரசினர் நுண்கலைக் கல்லூரியில் தங்கியிருந்து ஒத்திழை செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது சிங்களக் கலைஞர் ஒருவர் சிதம்பரப்பிள்ளையின் உடுக்கு வாத்நிறுத்தைப் பாராட்டினார். பின்னர் தன்னுடைய உடுக்கினரீடம் கொழுமப்புக் கலைவிழா பொன்றிற் கலந்து கொள்வதற்காகச் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினர் கொழும்பிலே அரசினர் நுண்கலைக் கல்லூரியில் தங்கியிருந்து ஒத்திழை செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது சிங்களக் கலைஞர் ஒருவர் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினரின் விழாவைப் பொலிவுறச் செய்தன.

கொழுமப்புக் கலைவிழா பொன்றிற் கலந்து கொள்வதற்காகச் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினர் கொழும்பிலே அரசினர் நுண்கலைக் கல்லூரியில் தங்கியிருந்து ஒத்திழை செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது சிங்களக் கலைஞர் ஒருவர் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குழுவினரின் விழாவைப் பொலிவுறச் செய்தன.

இத்தனை திறமையிருந்தும் அடக்கமாக-அன்புடன் எவருடனும் பழகக் கூடியவர் சிதம்பரப்பிள்ளை என்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கலைஞர்களுிய சம்மனைப்பற்றி அவர் அதிகம் கவலைப்படுவதில்லை; நிகழ்ச்சி நல்லாக அமையவேண்டும் என்பதிலேயே அவருடைய முழுக்கவனமும் செல்லும்; சோடிக்கலை, மாவை, செண்டுட்டுத் தல் போன்றவை முழுவும் தன் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊதியத்தைக் கடின உழைப்பின் மூலம் பெறுகின்றார். இறுதியாக அவரைப் பார்த்து “எதிர் காலத்தில் தெய்வ பத்தி எப்படி அமையும்?” எனக் கேட்டேன் “தெய்வ பத்தி ஒருபோதும் குன்றாது. ஏதோ புதுயுகம், காலம் மாறுபடுத்தி இனாருர் கனிடம் பத்திருரைவு என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் அதை நம்புவதில்லை. எமது இனாருர்கள் வயதில் இளையவர்கள் இளங்கன்றென்றால் அது துள்ளித் தானே அடங்கும்.” என்று பேச்சை முடிக்கின்றார்.

ஆங்கிலப் புலமை

(2ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி) திரும்புவதால் தன்னை அத்தனைவர்க்கும் தான்கட்டாயிட்டதாகக் கூறுகிறார். அக்காட்டு வழியே வீரர் இருவரும் அவர்களின் சகோதரியும் லுட்டலோ என்னும் மாளிகையை நோக்கி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு வழித்தளையாக நெப்பிரியுனின் பணியாளர் வருகிறார்.

கூடாது எனக் கருதிய நெப்பிரியுனின் பணியாளர் தான் ஒரு இடையனின் உருவெடுத்து அவர்களுக்கு வழித்தளையாக வந்தான். அவ்வீனையைக் கோமல் தன் பிரயாணர்கள் சூழ்ந்துவந்த அங்கே வந்தான். அவன் ஒரு கையில் மாத்திரைக் கோலையும் மறுகையில் மலத்திருந்தான். அவன் தன் உருவத்தை ஒரு வழிப்போக்கன் போல மாற்றி அங்கே வந்தவர்களே எதிர்பார்த்திருந்தான்.

காட்டுவழியில் கோமல் என்னும் கொடிய மந்திரவாதி அவ்வழியே போகின்றவர்களுக்குத் திராட்சைரம் கொடுத்துத் தயக்க ஏரடி, ஓநாய், பன்றி முதலிய மிருகங்களாக்கி விடுவதற்குக் கமடு அவ்நவன் உரு மாற்றப்பட்டவர்கள் தங்கள் பழைய நினைவை இழக்காமல் இருந்து துன்பப்படுவார்கள். அவர்களுக்குத் தாங்கள் மிருகங்களாக்கப்பட்ட உணர்ச்சி இருக்கமாட்டாது.

இதற்குள் அங்கே வந்தவர்களுக்கு சகோதரியான பெண் பிரயாணத்தாரகளைப் புறறு மேலும் நடக்க முடியாதவளாயினார். அவளுக்கு ஆயாசத்தைத் தீர்ப்பதற்கு அவள் சகோதரர் அயலிற் காட்டுப் பழங்கள் பறித்து வரப்போகிறார்கள். அவர்கள் மீண்டு வருவதற்கு நேரம் அதிகமாயிற்று; அவன் பாதாப்பான ஓரிடத்தில் பந்து (தொடர்ச்சி 8ஆம் பக்கம்)

விமர்சனம்

இளமைத் துடிப்பை இனம்காட்டும் இளம் முல்லை

தெல்லிப்பழை மகா ஜனக்கல்வாரித்தமிழ்மன்றம் உயர்வகுப்பு மாணவர்களிடையே சிறுகதைப் போட்டியொன்றை நடத்தியது. போட்டியில் முதல் ஆறு இடங்களைப் பெற்ற சிறுகதைகளைத் தொகுத்து இளம் முல்லை என்ற பெயரிலே நூல் வடிவாகத் தந்துள்ளது. நூல் பெயருக்குள், படர்ந்து மலரும் முல்லைக் கொடியை அட்டைப் படமாகக் கொண்டு அழகிய உருவில் அமைந்து மிளிர்கிறது.

ஆதியன் முல்லையின் பண்புகள். அத்தனையும் இச் சிறுகதைகளிலே உள்ளன. இத்தொகுதிக்கு இந்த இளம் முல்லை என்ற பெயரைத் தந்தவருக்கு எழுதும் பாராட்டுக்கள்.

அட்டைப்படம் மட்டுமின்றி உள்ளே மலர்ந்து மணம் பரப்பும் ஆறு கதைகளுமே இளம் முல்லை என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. மாணவர்கள் குறு வாழ்வியல்களையே புள்ளம் படைத்தவர்கள்; அனுபவமுதிர்ச்சியும், உலகின் சுற்றுமற்றுக்கள், தில்லுமுல்லுக்கள் ஆகியவற்றை உணரும் அறிவுமுதிர்ச்சியும் அற்றவர்கள். முல்லை மலர்கள் எவ்வித இயல்பை—பண்பை—எமக்குணர்த்தி நிற்கின்றனவோ, அத்தகைய இயல்பை இந்தச் சிறுகதைகளிலும் நாம் காண்கின்றோம். வெண்மை, தூய்மை, சுசந்தம், கண்டார் கருத்தையீர்க்கும் பொலிவு

முகவாவது கதை பெரிய மனிதர்கள் என்ற தலைப்பிலே விளங்குகின்றது. பெரிய மனிதர்கள் என்பது வெறும் படாடோபமும், நாக்கரிமும், பண்பற்றவும் அமைந்த வாழ்க்கையினரைக் குறிப்பதேயன்றி அவர் செயலும், பண்பும் அத்தகுதியைக் கொடுப்பதில்லை என்ற இன்றைய நிலைமையை இச்சிறுகதை தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறது. பிறருமேப்பிலே தாம் வாழும் புல்லுருவிச் சமுதாயத்தின் தளகர்ந்தராகச் சிவப்பிரகாசம் கதையிலே வருகிறார். இளம் விவசாயிகள் முயன்று பயிரிடப்பெற்ற மிளகாய் மூடைகளைத் தம் பெரியதனத்தை விற்றுக் களவாடுகிறார் சிவப்பிரகாசம். களஞ்சியத்தலைவர் தருமலிங்கம் அவருக்கு உருத்தை, பாதுகாப்பாளன் ரவி என்ற வாலிபன்மேல் நட்பும் சுமந்த

தப்புகிறது. ரவி களவைக் கண்டு பிடிக்கின்றான்: சிவப்பிரகாசம் பொலிக் குலஞ்சம் கொடுத்த தப்புகிறார். ஆனால் தெய்வகண்டனைக்குத் தப்பவில்லை; தமது காரோடும், தருமலிங்கத்தோடும், தமதருமை நாயோடும் பள்ளத்தில் உருண்டு உயிர்துறக்கிறார். இந்நிகழ்ச்சிகளை எளிய நடையிற் கதை யாகிய இதன் இளம் ஆசிரியர் இரா. நாகராசன் சிறந்த எழுத்தாளராய் பின்னாளில் மலர்ந்து விளங்க

திர அமைப்பும், சம்பவத் தொடர்பும் திறமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. 'பரிசு' என்பது ஐந்தாவது கதையாகும். செல்வன் கணேசலிங்கம் இதனைப் புனைந்துள்ளார். சம்பவக் கோப்பிலே சிறிது தளர்ச்சிகாணப்பட்டாலும், இக்கதையின் கரு புதுமை பெற்றதாய் அமைந்து சிறக்கிறது. வேலைக்காரனுக்கு அதிஷ்டமாகவந்த ஒரு லட்சுபாவை, எஜமானாகிய லட்சுபதி ஏமாற்றித் தாமே அடைகிறார். இந்நிதி நாளில் மனச்சாட்சி வருத்த, வேலைக்காரன் மகளுக்குத் தன்மகன் கணவனாகச் சம்பந்தம் கொடுத்துப் பரிசாகத் தம் பணம் முழுவதையும் கொடுத்துத் தற்கொலை செய்கிறார். சிறிய அளவில் திறமையாகப் புனை யப்பட்ட கதை இது.

காதலன் தன் மனைவி தன்னைத் துறந்து சென்றுவிட, தனிமையெய்தி, விபத்துக்குள்ளாகி கால் ஊன மடைந்து காதலியாகிய டாக்டரைச் சந்திக்கிறான். டாக்டராகிய காதலி, தன் இரத்தத்தைத் தானே செய்து, அவனைத் தேற்றி அவனையே மணந்துகொள்கிறார். இதுவே இக்கதை நிகழ்ச்சி. சம்பவங்கள் கோவைப்படுத்தப்பட்டவீதத்தில் உறுதி காணப்படவில்லை யாயினும், எளிய நடையிற் கதை யாகியும் பாகை இவ்வாசிரியருக்குக் கைவந்தது என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

கவிஞர் செ. கதிசேசாபிள்ளை

லும், பண்பும் அத்தகுதியைக் கொடுப்பதில்லை என்ற இன்றைய நிலைமையை இச்சிறுகதை தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறது. பிறருமேப்பிலே தாம் வாழும் புல்லுருவிச் சமுதாயத்தின் தளகர்ந்தராகச் சிவப்பிரகாசம் கதையிலே வருகிறார். இளம் விவசாயிகள் முயன்று பயிரிடப்பெற்ற மிளகாய் மூடைகளைத் தம் பெரியதனத்தை விற்றுக் களவாடுகிறார் சிவப்பிரகாசம். களஞ்சியத்தலைவர் தருமலிங்கம் அவருக்கு உருத்தை, பாதுகாப்பாளன் ரவி என்ற வாலிபன்மேல் நட்பும் சுமந்த

வார் என்பதற்கான குறிகளை இக்கதை எமக்கு உணர்த்துகிறது. பெரிய மனிதர்ப்பேராவையிலே நடக்கும் சமூக நிரோதம் செயல்படும் உள்ளத்தை எவ்வளவு புண்படுத்தியுள்ளதென்பதை நாம் இக்கதையிலே தெளிவுறக் காண்கின்றோம்.

செல்வி சுதந்திரச்செல்வி புனைந்த 'தியாகச்சுடர்' என்பது இந்நூலின் இறுதியில் அமைந்துள்ள கதையாகும். இதுவும் காதல் கதையே. முதலில் பிரிந்து தனிமையான காதலர்கள், ஒருவர் செய்தியை மற்றவர் அறியாது வாழ்கின்றனர். சுற்றில்

பெருமை நோக்கிற் பார்த்தால் இளம் முல்லைச் சிறுகதைக் கொத்து இளம் உள்ளங்களின் பிரதிபலிப்பே என நாம் கூறலாம். காதலும், பிரிவும், ஊழலும், லஞ்சமும், உள்மொன்று புற மொன்றாக வாழ்வதும் ஆகிய இவை இளம் உள்ளங்களில் உறுத்திக் கலைவடிவம் கொடுக்கத் தூண்டுகின்றன, என்ற முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம். இளமைத் துடிப்பை இளம் முல்லை இனங்காட்டுகிறது.

பக்தி

[அளவை க. ஆதவன்]

திருவிழா ஒன்று பெரிதாய் நடக்கிறது. தேநீர்க் கடைகள் காப்புக் கடைகள் புடைவைக் கடைகள் அலுமினியக் கடைகள் அழகு சாதனங்கள் இப்படியாகத் தெருவெலாம் கடைகள்.

திருவிழா ஒன்று பெரிதாய் நடக்கிறது. ஆனால்— ஒன்று மட்டும் அங்கில்லை! ஒலிபெருக்கிகளின் 'போப்' இசை ஒலிகள் நா தஸ்வரத்தின் இனிய கீதங்கள்! ஐஸ் பழ வண்டிகளின் கிணிங் கிணிங் ஒசை! இவற்றினிடையே

திருவிழா ஒன்று பெரிதாய் நடக்கிறது. ஆனால்— ஒன்று மட்டும் அங்கில்லை! ஓய்யார நங்கைகள்; எத்தனை வகைகள் எத்தனை வண்ணங்கள் பெல்பொட்டம், மினி லுங்கி எனப்பல கண்ணைப் பறித்தன; இன்னும் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ ஒ..... திரும்பு மிடலெங்கும் தேவையான எல்லாம் அங்கே இருந்தன.

ஆனால்— ஒன்று மட்டும் அங்கில்லை அதுதான்— பக்தி!

மூன்றாவது கதை செல்வி புலனேஸ்வரி எழுதிய 'சுடர்கால்' என்பதாகும். தாய் தந்தையரிடமிருந்து பிரிந்து மாமனிடமும், சித்தியிடம் வளர்ந்து வாழ்கின்ற தாரிணி என்னும் உயர் வகுப்பு மாணவியின் வரலாறு இது அமைந்துள்ளது. வரலாறு போலவே அமைந்திருப்பினும், கதை சொல்லும் பாணி நன்றாக அமைந்துள்ளது. தளர்ந்த தாம்பத்திய வாழ்விலே நெருங்கிய சுற்றம் துணைபுரியும் என்பதும், பிரிந்த தம்பதிகளின் வாழ்வு சோகமும், கொடுமையும் ஆக அமையும் என்பதும் இத லூடு விளங்கும் உயர்ந்த கருத்து. இக்கருத்தை இக்கதை நன்றாக வலியுறுத்துகின்றது.

நான்காவது கதை செல்வி திருமகள் தருகின்ற 'இரத்தத் தொடர்பு' என்பதாகும். கரு பழமையானதாயினும் ஒரு புதுவடிவில் இங்கிடும் பெறுகின்றது. இதுவும் தோல்வியுற்ற காதல்கதையே. தன் காதலனுடைய மனைவிக்குத் தன் இரத்தத்தைத் தானம் செய்யும் காதலி அந்தத் தியாகத்தால் திருப்தியடைகிறார் என்று 'இக்கதை நிகழ்ச்சி அமைகிறது. பாத்

மெல்லமுந்த வாரியாகப் பார்ப்போருக்கு இவ்வீறு பாடங்களுக்கு மிடையே அதிமம் வேறுபாடு தெரியாமலிருக்கக் கூடுமாயினும், கவனமாகப் பார்ப்போருக்குப் பிரதிபேதங்கள் தெளிவாகும். சமீப காலத்திற் பழந்தமிழ் நூல்கள் பல இவ்வாறு 'எளிமைப்படுத்தப்பட்ட' பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பது உண்மையே; அது வீறும்பத்தக்க ஒரு போக்குமாகும். ஆனால் மூலபாடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும் உறுதியாக அறிந்து கொள்ளவும், பலன்படக்கடிய ஒரு பதிப்பு இருத்தல் இன்றியமையாதது.

சில வருடங்களுக்கு முன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்நூல் வரிசையில் வெளியிடப்பெற்ற திருவாசகப் பதிப்பில் இருவகையான பாடல்களையும் அச்சியற்றியுள்ளனர். தஞ்சாவூர் பள்ளியகரம் நீ. சந்தசாயிப் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த இவ் வெளியீட்டிலே, "ஹந்த பாடல்களோடு திருந்திய மூலம் சந்திப்பிரியாமலும் சீரமுதலிய பழமையினை குன்றாதவாறும் பெரிய எழுத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் எதிர்ப்பக்கத்தில் அதற்கு நேராக மூலச் செய்தியுள்ள அணுவாக்கும் பொருள்

பாரதிபாடல்களின் பாடபேதங்கள்-2

(3ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி) பெண்ண நத்தினையான்மக்கள் விரந்தான் பேனு மாயின் பிறகொரு தாழ்வில்லை கண்ணைக் காக்கு மிரண்டுகை போலவே காத லின்பத்தைக் காத்திடு வோமடா

என்று பாடம் அமைந்துள்ளது. பிந்திய சில மலிவுப் பதிப்புகளிலே, பெண்ண நத்தினையான்மக்கள் விரந்தான் பேனு மாயின் பிறகொரு தாழ்வில்லை; கண்ணைக் காக்கும் இரண்டுகை போலவே காத லின்பத்தைக் காத்திடு வோமடா!

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்ப்போருக்கு இவ்வீறு பாடங்களுக்கு மிடையே அதிமம் வேறுபாடு தெரியாமலிருக்கக் கூடுமாயினும், கவனமாகப் பார்ப்போருக்குப் பிரதிபேதங்கள் தெளிவாகும். சமீப காலத்திற் பழந்தமிழ் நூல்கள் பல இவ்வாறு 'எளிமைப்படுத்தப்பட்ட' பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பது உண்மையே; அது வீறும்பத்தக்க ஒரு போக்குமாகும். ஆனால் மூலபாடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும் உறுதியாக அறிந்து கொள்ளவும், பலன்படக்கடிய ஒரு பதிப்பு இருத்தல் இன்றியமையாதது.

சில வருடங்களுக்கு முன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்நூல் வரிசையில் வெளியிடப்பெற்ற திருவாசகப் பதிப்பில் இருவகையான பாடல்களையும் அச்சியற்றியுள்ளனர். தஞ்சாவூர் பள்ளியகரம் நீ. சந்தசாயிப் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த இவ் வெளியீட்டிலே, "ஹந்த பாடல்களோடு திருந்திய மூலம் சந்திப்பிரியாமலும் சீரமுதலிய பழமையினை குன்றாதவாறும் பெரிய எழுத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் எதிர்ப்பக்கத்தில் அதற்கு நேராக மூலச் செய்தியுள்ள அணுவாக்கும் பொருள்

விளங்கத்தக்க நிலையிற் சந்திப்பிரிதும் பொருள் இயைபிற் கேற்பச் சீர்வரையறை நோக்காது சொற்களைக் கூட்டியும், தொடர் தொடர் குறியீடுகளை ஆங்காங்கு இட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது." இரு பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ள இத்திருவாசகப் பதிப்பு பல வழிகளில் சிறப்புடையது. சாதாரணமாகப் பாராயணஞ் செய்வோர் இப்பகுதியைப் பயன்படுத்தா விடினும், திருவாசகத்தின் மூல பாடத்தை ஓரளவு திருப்தியுடன் தெரிந்து கொள்வதற்கு உகந்த 'சுதந்தப் பதிப்பு' இது என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை.

இத்தகைய ஒரு பதிப்பு, பாரதிபாடல்களுக்கு அத்தியாவசியம். இவ்விடத்தில் இன்னுமொன்று கூறுவது பொருத்தமாய் இருக்கும். பெரும்பாலும் இசையுட்பாடிச் சுவைப்பதற்காகப் பாடப்பட்டனவே பாரதியார் பாடல்கள். கர்நாடக இசையாக அமையாவிடினும் இசைப்பண்பு நிறைந்த பாடல்களைப் பாரதியார் பிறற்றினர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆகையால், இப்பாடல்களின் "இசையமைப்பு பழதுபாடவண்ணம் பதிப்பிசை வேண்டுவதும் பதிப்பாசிரியருடைய முத்த கட்டமையாகின்றது."

பாரதியார் பாடல்களிலே பாடபேதத்திற்கு முன்னர்து காரணம் கவிஞரே தனது பாடத்தில் அவ்வப்போது திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் செய்துகொண்டமையாகும்; முதலில் ஏதாவது தொகுச்சிகையில் அவ்வது பத்திரிகையில் வெளிவந்த பாடல் பின்னர் நூலில் பிரசுரிக்கப்படும்போது மூல ஆசிரியராலேயே திருத்தப்படுவதுமுண்டு. இப்பொழுது பாரதியார் பாடப்பெற்றது கவி 'பாப்பாப் பாட்டு' என்ற தலைப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் பாடல், முதன்முதலில் (மார்ச், 1915) மதுரையிலிருந்து வெளியாகிக் (தொடர்ச்சி 7ஆம் பக்கம்)

பயணத்தின் எல்லையிலே !

அன்று எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படும் 20ஆம் திகதி.

கோப்பாய் அரசாங்க சபாபதி நாவலர் கல்லூரியில் வசதிக்கட்டணத் தமிழாசிரியர்கட்கடமைபாற்றும் சிவஞானசுந்தரம் கல்லூரி இல்கிதர் காட்டிய இடத்தில் கையெழுத்திட்டிட்டு விட்டு மீயிரந்த பொழுது அவர் 150 ரூபா கொண்ட என்வலப் ஒன்றை நீட்டினார்.

அதை வாங்கிப் பிரித்த சிவஞானசுந்தரம் அவசரமாக உள்ளேயிருந்த நோட்டுக்களை எண்ணத்தொடங்கினார்.

எப்படி எண்ணியும் 150 ரூபாவுக்குமேல் தேறவில்லை.

அவனை ஒத்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களெல்லாம் வாரத்துக்கு 15 மணித்தியாலத்துக்கு மேற்படாமல் வேலை செய்து 430 ரூபாவுக்குக் குறைபாமல் சம்பளம் எடுக்கும் பொழுது அவன் மட்டும் அக்கல்லூரியில் வாரத்திற்கு 20 மணித்தியாலத்திற்குக் குறைபாமல் வேலைசெய்து 150 ரூபாவுக்கு மேற்படாமலே சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதை எண்ணிய பொழுது அவன் இதயத்தில் எல்லைபற்ற பெரும் சலிப்பு ஏற்பட்டது.

என்ன வாழ்க்கை என்ன சம்பளம் என்று வேதனை போடு முணுமுணுத்தவனைய அங்கிருந்து வெளியேறிய சிவஞானசுந்தரம் மறுகணம் கல்லூரி செட்டுக்குள் கின்று கொண்டிருந்த தனது எட்டுக்கைச் சைக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு விடுகோக்கிப் புறப்பட்டான்.

கோப்பாய் பிரதான விதியிலே அந்தச் சைக்கிள் சில்லுகள் உருண்டு கொண்டிருந்தன. அதே வேளையில் அதை ஒட்டிக்கொண்டு வந்த சிவஞானசுந்தரத்தின் மனதிலும் கடந்தகால நினைவுகள் உருளத் தொடங்கின.

அப்பொழுது அவனுக்கு எட்டுவயதிற்குக்கும், ஒரு நாள் அலுவலகத்திற்குச் சென்ற அவனது தந்தை அரைநேரத்தோடு வந்து 'நெஞ்சுவலி' என்று சொல்லிப்படுத்தார். அதன் பிறகு அவர் எழும்புவேலு.

அவரது ஈமக்கிரியைக்காகக் கூடிய உறவின் கூட்டமும் அந்திரட்டிக் கிரிக்கை குப்பிறகு அந்த விட்டை எட்டிப்பார்ப்பதாக இல்லை.

இந்நிலையில் அவனுடைய தாயார் தான் தந்தையின் பேரால் மாதம்தோறும் வந்து

கொண்டிருந்த விதவைப் பென்ஷன் 100 ரூபாவையும் எடுத்து வாழைத் தோட்டமும் செய்து அவனையும் தங்கையையும் எந்த விதமான கவலையும் அணுகாமல் வளர்த்துவந்தான்.

இந்தக் காலத்தில் அவன் வாழ்ந்துவந்த இன்பமயமான வாழ்வை பிறகு எந்தக் காலத்திலும் அவன் வாழவில்லை.

கோப்பாய் சபாபதி நாவலர் கல்லூரியில் எஸ். எஸ். எஸ். சித்தி அடைந்த அவன் தொடர்ந்து பல்கலைக் கழக புகழுகத் தேர்விலும் முதன்மைபாகச் சித்திபடைந்தான்.

ஒரு மாதங்களில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பி. ஏ. படிக்க வரும் படி அழைப்பு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து ஆசிரியர் நண்பர்களின் வற்புறுத்தல்களும் அதிகரித்தன.

அத்துடன் அவன் படித்த சபாபதி நாவலர் கல்லூரி முகாமையாளரும் 'நீர் அங்கை போய் பி. ஏ. செய்து போட்டு வந்தால் மிச்சமாய் நம்ம கொலிஜீஜிலே உமக்கு படிப்பிக்கிறதுக்கு இடம் தருவம்' என்று வற்புறுத்தவே வேறு வழியின்றி அவனும் தாயாருடைய தங்கச் சங்கிலியை விற்று புத்தகங்களும், உடுப்புகளும் வாங்கிக்கொண்டு பல்கலைக்கழகம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே அவன் தாயார் அனுப்பும் பணத்தை எடுத்து ஏனைய மாணவர்களைப்போல் சிகரட்டிலும், பிரண்டியிலும், சினிமாவிலும் செலவழிக்காமல் வாலைக்கட்டி, வழிற் றைக்கட்டி, வாசிப ஆசைகளைக் கட்டிப் படித்து பி. ஏ. பட்டதாரியானான்.

இதற்கிடையே தனது பென்சன் பணம் முழுவதையும் மகனுக்கு அனுப்பிவிட்டு வாழைத்தோட்டத்து வருமானத்தால் வாங்கும் கூப்பன் அரிசியையும் மகளுக்குச் சோறுக்கிக் கொடுத்தவிட்டு வேறும் கோதம்பையாப் புட்டோடு காலத்தை ஒட்டி அவன் தாய் நோயாளியானான். அத்துடன் ஒருநாள் மகனை அழைத்து தன் மகனை அவன் கையில் ஒப்படைத்து விட்டுக் காலமுமானான்.

தாயை இழந்ததோடு அவளது விதவைப்பென்ஷன் வருமானத்தையும் இழந்த அவன் தனையும், தங்கையையும் காப்பாற்றுவதற்காக உடனடியாகத் தொழில் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளானான்.

அப்பொழுதிருந்த அரசாங்கம் எல்லாக் கல்லூரிகளையும் தன் உடைமையாக்கி புதிய நியமனங்களை யும்

தடைசெய்து விடவே அவன் படித்த சபாபதி நாவலர் கல்லூரியிலும் இடம் கிடைக்கவில்லை.

இந்நிலையில் ஒரு தனி யார் தொழிலகத்தில் 150 ரூபா சம்பளத்தில் வேலை தேடிக்கொண்ட அவன் அங்கே பத்து ஆண்டுகள்

புலவர் தமிழ்மாறன்

தன் வாழ்வைப் பாழடித்துக் கொண்டான்.

அதே வேளையில் அவன் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்த உறவு முறையான ஒரு பையனிடம் சென்ற தருவதாகவும் ஆனால் அதை மாதம் தோறும் தனது சம்பளத்தில் 100 ரூபா விதம் தருவதாகவும் சொல்லி அந்தப் பையனைத் தங்கைக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கத் தவறவில்லை. அத்துடன் பேச்சுப்படி சம்பளம் எடுத்துவட்ட 100 ரூபா வீதம் கொடுத்து தனது கடனில் ரூபா 15000 ஐக் குறைக்க மறக்கவுமில்லை.

இப்படியிருக்கும் காலத்திலே தொழிலகத்தில் அலுவலகச்சூடு அங்கே வேலை செய்து மேலதிகாரிகளின் அதிகாரச்சூடுகளுக்கிடையே அப்பம்போல் வெந்துகொண்டிருந்த அவன் எல்லையில் நிலையில் அதைவிட்டு வெளி வேலேண்டிய கிரிப்பந்தத்துக்கு ஆளானான்.

வேறு வழியின்றி அங்கே தனது பத்தாண்டுகால வள வாசத்தை முடித்துக் கொண்டு வெளியேறிய அவன் கொழும்புக்குச் சென்றவிட்ட தனது மாயிரரின் விட்டில்; இல்லை ஆசிரமத்தில் அரசாங்கம் கொடுத்த இலவச அரிசியில் கஞ்சிகாய்ச்சிக்க குடித்துக்கொண்டு அஞ்ஞாத வாசம் செய்பத்தொடங்கினான். எங்கேயாவது வெளிக்கிட்டால் ஆராவது தெரிந்தவர்கள் எதிர்ப்பட்டு, "எங்கைதம்பி வேலை செய்யிறாயா? எவ்வளவு சம்பளம்?" என்று கேட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்ற அச்சமும் பயமுமே அவனை அவ்வாறு அந்த விட்டிற்குள் முடங்க வைத்தன எனலாம்.

இவ்வாறு ஏமெட்டு மாதங்கள் அஞ்ஞாதவாசம் செய்த அவன் எதிர்பாராத விதமாகத் தான் படித்த சபாபதி நாவலர் கல்லூரி அதிபரைச் சந்தித்து அவருடைய உதவியோடு அங்கே வசதிக்கட்டண ஆசிரியரானான்.

அங்கே தனியார் தொழிலகத்தில் அவன் கவலைப்படாத நாளே இல்லைபென்றால் இங்கே சபாபதி நாவலர் கல்லூரியில் களிப்படையாத நாளே இல்லை.

காரின் கோடுணைவி கேட்டு இவ்வலகிற்குவந்த சிவஞானசுந்தரம் மறுகணம் நடுத்தெருவின் சென்றகொண்டிருந்த தனது சைக்கிளை ஒரு ஒழுங்கைக்குள் செலுத்தினான். ஐந்து மீட்டர்தில் விட்டை அடைந்த அவன் தங்கையிடம் தனது சம்பளப்பணம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொடுத்து "இதிலே 100 ரூபாவை மச்சானிடடைக்குடு. மிச்சம் 50 ரூபாவை என்னுடைய சாப்பாட்டுச் சிலவாய் வைச்சுக் கொள்ளு" என்றான்.

"இப்ப சாமான்கள் விகிற விடையிலே இந்த 50 ரூபா காணுமே"

தங்கையினுடைய இந்தக்கேள்வியால் துடித்திட்டுப் போன சிவஞானசுந்தரம் "புதிசாய் என்னுடைய காசு அச்சுடிக்வேலாது. வேணுமெண்டால் ஒருநேரச் சாப்பாடு மட்டும் போடு" என்று வேதனையோடு சொல்லிக் கொண்டு குசினிக்குள் நுழைந்தான்.

அவனைப் பின்தொடர்ந்து அங்கே வந்த அவன் தங்கை அவசரமாக ஒரு இலையை எடுத்துப்போட்டான். அதில் சோறு குழம்புகளை அள்ளிப் போட்டான். அடுத்த கணம் சுவாமி அறைக்குள் ஏதோ ஒரு சாமானை எடுக்கச் சென்றவிட்டான்.

இலையில் கிடந்த சோற்றில் ஒரு பிடியை எடுத்துக் குழம்போடு குழைத்து இட்டபொழுது..... அவிந்து போயிருந்த அந்தவாய் ஏற்கனவே எரிந்துகொண்டிருந்த அவன் இதயத்திற்குப் போட்டியாக எரிய ஆரம்பித்தது.

அதனால் 'ஆ, ஊ' என்ற ஓசை எழுப்பிய அவன் அருகில் கின்றுகொண்டிருந்த மருமகனிடம், "தம்பி! மாமாவுக்கு வாயவிஞ்சுபோச்சு. ஒடிப்போய் அம்மாவிட்டைக் கொஞ்சம் நல்லெண்ணெய் வாங்குக்கொண்டுவா. சோத்துக்கைவிட்டுச் சாப்பிடுவம்" என்றான்.

பாரதி பாடல்களிற்பாடபேதங்கள்-2

(6ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கொண்டிருந்த 'ஞானபாது' என்னும் ஏட்டில் வெளிவந்தன. சமநிலைச் சிந்தனாக அமைந்த அப்பாடலின் மூன்று கண்ணிகள் பிற்பட்ட பதிப்புக்களிற்பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. 'ஞானபாது' யில் வெளிவந்தபின், இப்பாடலும் 'புதிய ஆத்திசூடி', 'முரசு' ஆகிய மூன்றும் ஒன்றுக்கே சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுத் தனி நூலாக வெளிவந்தது. இம்மூன்றையும் முதலில் நூலாக வெளியிட்டவர் பரவிசு நெல்லையப்பர். பின்னர் இம்மூன்று பாடல்களுடன் 'பாரதி அறுபத்தாறு' என்னும் பாடலையும் சேர்த்து, பாரதி பிரசுராலயத்தார் வெளியிட்டனர். பின்னர் அரசாங்கப் பதிப்பில் இவை 'பல்வகைப்பாடல்கள்' என்னும் பிரிவில் இடம் பெற்றன. பரவிசு, நெல்லை யப்பரே, அக்காலத்தில் சுப்பிரமணியசுவாமி நாதர்திக் கொண்டிருந்த 'ஞானபாது' பத்திரிகையில் இப்பாடலை வெளியிட்டார் எனத் தெரி

அடுத்தகணம் பையன் "அம்மா மாமா நல்லெண்ணையாம்" என்று கேட்டுக் கொண்டு சுவாமி அறையை நோக்கி ஓடினான்.

"ஏன் எதுக்காம் நல்லெண்ணை?" இது தாயின் கேள்வி.

"அம்மா! மாமாவுக்கு வாயவிஞ்சு போச்சுதாம். சோத்துக்கை விட்டுச் சாப்பிட்வாம்." இது பையனின் பதில்.

"இப்ப நல்லெண்ணை ஏழு ரூபா விக் கேக்கை தலைக்கு வைக்கிறது மட்டுமில்லாமல் சோத்துக்கையும் விட்டுச் சாப்பிடு தெண்டால் முடியுமே. எல்லாரும் தென்தட்டிலே சீவிக்கப்பாக்கினம்" என்ற சொல்லிக் கொண்டு அவன் நல்லெண்ணையைக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

இதை குசினிக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிவஞானசுந்தரத்தின் நெஞ்சம் மறுகணம் தனது விதவைப் பென்சனை வரும் நூறு ரூபாவைக் கொண்டு நல்லெண்ணை வாங்கி உருளைக் கிழங்கு வாங்கி சோறென்றாலும் பலகார மென்றாலும் பொரித்துப் பிரட்டி 'சாப்பிடு தம்பி சாப்பிடு' என்று சொல்லித் தரும் தாயை நினைக்க அவன் உதடுகளோ 'அம்மா நீ மட்டும் இருந்திருந்தால் நான் இப்பிடி அருவினைச் சாப்பாடு சாப்பிடுவேனே. எடுக்கிற சம்பளத்திலே கடன் போக மிச்சம் எல்லாவற்றையும் உன்னட்டைக் கொண்டந்து தந்து போட்டு என்ன ஆனந்தமாய்ச் சாப்பிடுவன்' என்று முணுமுணுத்தான். அத்துடன் அவன் கைகளும் அங்கே வேண்டா வெறும்பாய் வந்து சேர்ந்த நல்லெண்ணையைத் தொட மறுத்ததோடு இலையில் கிடந்த சாப்பாடலையும் தொட மறத்தான்.

இந்நிலையில் அதற்குமேல் சாப்பிடப் பிடிக்காத சிவஞானசுந்தரம் இவ்வளவு சாப்பாட்டையும் இலையோடு சேர்த்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் குப்பையில் கொட்டி விட்டுத் திரும்பினான்.

(தொடர்ச்சி 8ஆம் பக்கம்)

கிறது. இந்தப் பின்னணியில் இன்று நாம் காணும் 'பாப்பாப் பாட்டு' மாற்றம் பெற்றிருப்பதற்குத் தக்க காரணத்தைத் துணிய இயலவில்லை. 'ஞானபாது'யில் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு காணப்படுகிறது:

சொல்லி லினிதுதமிழ்ச் சொல்லே - அதைத்

தொழுது படித்திட்டி பாப்பா செல்வம் நிறைந்த ஹிந்துஸ் தானம் - அதைத் தெய்வமென்று கொண்டாடு பாப்பா

பிற்பட்ட பாரதி நூல்களிலே

சொல்லில் உயர்வுதமிழ்ச் சொல்லே - அதைத் தொழுது படித்திட்டி பாப்பா செல்வம் நிறைந்த ஹிந்துஸ் தானம் - அதைத் தினமும் புகழ்ந்திட்டி பாப்பா

இத்தகைய பிரதிபேதங்கள் சுவையானவை; சர்ச்சைக்குரியவை. இவையெழுத்து இனிமேல் ஆராய்விடும் (வளரும்)

"கலைக்கண்"
தனிப்பிரதி 25 சதம்
கன்னகத்தில் தனலக்குமி புத்தகசாலையிலும்
யாழ்ப்பாணத்தில்
சண்முகநாதன் புத்தகசாலையிலும்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்

ஆங்கிலப் புலமை

(7ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வதற்கு விரும்பினார். அவர் இருந்த இடத்துக்கருகில் ஆடலும் பாடலும் நடைபெற்றதை அறிந்து அங்கே எவரிடமாவது உதவி பெறலாமெனக்கருதினார். அவர் அவ்வேளை இனிமையாகப் பாடினார்:

அழகி பாடிய பாடலைக் கோமல் கேட்டான். அவர் பாடலைப்போல அவன் முன் தொகுபோது கேட்டதில்லை. அவன் அவளை மணஞ்செய்து கொள்ள விரும்பினார். அவளிடம் வந்து அவன் வரலாற்றை வினாவி அறிந்தான். அவளை நம்பி அப்பெண் அவன் குடிசையில் தங்குவதற்குச் சென்றார். பொழுதுபடும் நேரமாயிற்று.

இவ்வாறாக, சகோதரர் இருவரும் இருண்ட நேரத்தில் இருண்ட காட்டில் வழிதவறி அலைந்து திரிந்தார்கள். அவ்வேளையில் நெப்பீரியனின் பணியான் இடையன் உருவில் அங்கே சென்று சகோதரியானவன் அக்கொடிய மந்திரவாதியிடம் சிக்கிக் கொண்டதைக் கூறினார். அதைக் கேட்டதும் இடைய சகோதரன் பரபரப்படைந்தான். ஆனால் மூத்தவன் தன் பரிசுத்தமான இயல்பு தங்களுக்குத் தீமைவராது காக்கும் என்று உறுதியாக நம்புகிறார்.

கோமல் அழகியை அழைத்துச் சென்ற குடிசை பெரிய மாளிகையாக மாறுகிறது. அங்கே அழகி ஒரு பெரிய நாற்காலியில் அமர் கிறார். மந்திரவாதி அவளுக்குப் பானம் கொடுக்கிறார். அவள் அதை வெறுத்து வேண்டாம் என்று கூறி எழுந்து போக முயன்றார். ஆனால்

அவளால் நாற்காலியை விட்டு எழுந்துபோக முடியவில்லை. அவள் அதனோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

கோமல் அவளிடம் இதமாகப்பேசி மறுபடியும் பானத்தை நீட்டுகிறார். அவள் தன்னை வெறுத்து அவளையும் நினைக்கிறார். அதனைப் பொறுத்து கோமல் அவளைப் பானத்தைப் பருகுமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் போது அவளுடைய சகோதரர் இருவரும் தங்கள் வாண்களை உருவியவாறு உள்ளே புகுகின்றனர். அவர்கள் முதலில் பானக் கிண்ணத்தைத் தட்டி ஊற்றியபோது கோமல் உரு மாற்றி வைத்த உருவங்கள், சகோதரர் இருவரையும் சாடிப் பொருக வந்தன. அவர்கள் இருவரும் அவ்வருவங்களை அடித்துத் தூரத்தியபோது கோமல் தன் மறைந்தான்.

சகோதரர் இருவரும் தங்கள் சகோதரியை மீட்ட போதிலும் அவளை நாற்காலியினின்றும் எழுப்ப அவர்களால் முடியவில்லை. மந்திரவாதியின் செயலால் அவள் நாற்காலியோடு ஒட்டிக் கொண்டாள். அவ்வேளையில் நெப்பீரியனின் பணியான் அங்கே தோன்றி மந்திர சக்தியை நீக்குவதற்குச் சபிரிஸா என்னுள் தேவதையின் உதவியைக் கோருமாறு கூறினார். சகோதரர் அத் தேவதையை நோக்கித் துதித்ததும் அவள் அவர்கள் மேல் இரங்கி அங்கே வந்து செவ்வகன் நதியின் நேரத் தெனித்து நாற்காலியைத் தொட்டதும் மந்திர சக்தி முறிந்தது. சகோதரர் அழகியை மீட்டுக் கொண்டு தங்கள் மாளிகைக்கு மகிழ்வுடன் மீட்டனர்.

ஆங்கிலப் புலவர்கள் வரிசையில் சேக்ஸ்பியருக்குப் பின்வந்தவரின் மிர்ரன் முதலிடத்தைப் பெறுகிறார். அன்றி நாடகத்திறையை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் ஆங்கிலப் புலவர்களுள் மிர்ரனே தலையாயவர் என்பது துணிபாகும். அவ்வாறு வரிசைப்படுத்துங்கால் உலக மகாகவி என் ஒருசிலரைக் கூறின் அவர்களில் மிர்ரனும் ஒருவராவார். அவரிடத்தில் அறிவுத்திறனும் ஆக்கத்திறனும் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன. ஆங்கிலப் புலவர்களுள் விழுப்புமும் உளக்கிளர்ச்சியும் நிறைந்தவர் மிர்ரன். எனவேதான் அவர் பெயரால் தத்திதாந்தமாக மிர்ரோனிக் என்னும் புலமையியல்பு பேசப்படுகிறது.

மிர்ரனின் கவியைத்தையும் காவியப்போக்கையும் கருத்துநிறிக் கற்றவர்களில் கவாந்தி யோன்சன், கண்டன்காரன் ஹாஸ்லிற், டட்டுரையாளன் மக்ளே ஆகியோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். அவர்கள் மிர்ரனைப் பற்றி எழுதிய நூல்கள் சிறந்த கருவியுடனாக இன்று வரை மதிக்கப்பெறுகின்றன. மிர்ரனின் முழு நூல்களும் 1673ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன.

ஆங்கிலம் பேசும் நல்லுலகம் மிர்ரன் முந்நூலுண்டுக் காலத்துக்கு மேலாகக் கவலைத்து வருகின்றது. ஆங்கில இலக்கியத்தில் உள்ளாற்றலை உண்டாக்கிய புலவர் வரிசையில் நான்காமவர். முதலில் காலக்கிரமத்தின் வரிசையில் சோசர், ஸ்பென்சர், சேக்ஸ்பியர் ஆற்றல் வாய்ந்தவராய் ஆக்கவேலைகள் செய்தமை பாராட்டப்பட்டது. (வளரும்)

பயணத்தின் எல்லையிலே

(7ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு சில நிமிடங்களில் ஏதோ ஒரு இன்ப நினைவினால் உந்தப்பட்ட அவன் கண்ணாடிக்கு முன்னால்போய் நின்று மனமளவென்று தலைபைச் சீவினார். முகத்திற்குப் பவுடர் போட்டான். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போட்டுக் கொண்டு போகும் வேட்டி சேட்டை எடுத்து மாட்டினார். சற்றுமுன் நடந்த சம்பவத்தை முற்றும் மறந்தவனாய் அப்பொழுது பிரபலமாக இருந்த "அவனொரு நவரச நாடகம்" என்ற பாட்டை மெல்லசீட்டி அடித்தபடி கோப்பாய் பொலிஸ் ஸ்டேஷனடியை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அவன் கோப்பாய் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு கிலே கம்பிரமாக எழுந்து நின்ற "மல்லிகா பவனத்தின் கேட்டைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தபொழுது" ஆஹ் மாஸ்டரா! வாருங்கோ வாருங்கோ" என்ற மகிழ்ச்சிகலந்த ஒரு குரல் வரவேற்றது.

அதைக்கேட்டு சிவஞான சுந்தரம் தலைநிமிர்ந்த பொழுது எதிரே அந்த மல்லிகாபவனத்தின் உரிமை யாளராகிய இராமநாதனின் ஏகப்பதலி மல்லிகா தேவி மல்லிகை சிரிப்புத் தவழ மின்றுகொண்டிருந்தார்.

"என்ன இண்டைக்கு வரவேற்பு பலமாயிருக்கு" அவனும் சிரித்தபடி கேட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

"ஒண்டுமில்லை மாஸ்டர் உட்காருங்கோ அஞ்சுகிமிசத்தில் வாறன்" என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே ஓடிய மல்லிகா தேவி மறுகணம் தம்ளர் பிறையக் கூழும் தட்டு நிறையக் கொழுக்கட்டைகளும் கொண்டுவந்து வைத்தான்.

"இண்டைக்கு என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டபடி அவன் அவற்றில் ஒன்றை எடுத்துக் கடிக்கத் தொடங்கினார்.

"ஒண்டு மில்லை மாஸ்டர் இண்டைக்கு ஆடிப்பிறப்பு. அம்மா கூழ் கொழுக்கட்டை எல்லாம் செய்யச் சொன்னவ. நான்தான் செய்தனார். எப்பிடி இருக்குது?" என்று கேட்ட மல்லிகா தேவியின் உதடுகளில் மீண்டும் அந்த மல்லிகை சிரிப்பு தவழ்ந்தது.

"ஆகா, ரொம்பப் பிரமாதம்" என்று சொல்லி அவன் தட்டை நகர்த்தினார்.

"நீங்கள் சுமம் சொல்லுறியன்".

"ஏன் ஏன் அப்படிச் சொல்லுறீர்?" - சிவஞானம் தடுமாறினார்.

"இல்லை கொழுக்கட்டை ருசியாயிருந்தால் ஒண்டுடோடை சிப்பாட்டியிருக்க மாட்டியளே". அவள் சிரித்தாள்.

ஓ அதைச் சொல்லுறீரா? அந்த ஒன்றே அடுத்த ஆடிப்பிறப்பு வரை தாக்குப் பிடிக்குமே. அப்பிடியிருக்கக்கை மிச்சமுள்ளதையும் சாப்பிட்டிட்டு என்னையென்ன ஏதெட்டு வருஷத்துக்கு கொழுக்கட்டையே சாப்பிடாமலிருக்கச் சொல்லுறீரா?" என்று கேட்டு அவனும் சிரித்தான்.

இதற்கு மேல் சுவர் மணிக்கூடும் ஏழு முறை சிரித்து ஓய்ந்தது.

இதைக் கேட்ட சிவஞான சுந்தரம் "அடநேரம் ஏழு மணிபாச்சு, கெதிராய் புத்தகங்களை எடுத்து வாரும். பாரதியார் கவிதையிலே ஒரு பத்துப்பாட்டு கன்னுலிலே ஒரு நாலுருத்திரம் விளங்கப் படுத்திப்போட்டுப்போறன்" என்று சொல்லி அவசரப் படுத்தினார்.

"உடனே மல்லிகாதேவி புத்தக அறைக்குள் ஓடிச் சென்று எற்சொன்ன புத்தகங்களை எடுத்து வந்தான்.

அவன் படிப்பிப்பதில் ஆழத் தொடங்கினார். அவள் படிப்பதில் மூக்கத் தொடங்கினார்.

"என்ன மாஸ்டர் நேரம் பத்துமணியாச்சு, ரேட்டு லைட்டும் எரிபெல்லை, எப்பிடி வீட்டை போகப்போறியன்" என்ற இராமநாதனின் குரல் கேட்டுத் தமியுலகில் மூங்கியிருந்த அவ்விருவரும் இவ்வுலகிற்கு வந்தனர்.

(தொடரும்)

ஊக்குவிப்போம்

ஓவ்வொரு மாதமும் 23ஆம் திகதி கலைக்கண் வெளியாகும். கழகமன்றச் செய்திகளை முதல் மாதத்தின் 23ஆம் திகதி தொடக்கம் மறுமாதம் 5ஆம் திகதிக்குப் பிந்தாமல் அனுப்பி வைக்கவும்.

ஆசிரியர்: "கலைக்கண்" 28, டேவிட் வீதி,

'கலைக்கண்'

மாதப் பத்திரிகை

இதனை ஊக்குவிப்பது உங்கள் கடமையாகும் தனிப்பிரதி சதம் 25

ஆண்டுச் சந்தா - ரூபா 4-00 } தபாற் செலவு உட்பட
ஆறுமாத சந்தா - ரூபா 2-25 }

பிரகாசமான சலவைக்கு... கலைக்கண்ணே!

வாழ்க, உன்பெயர்!

வளர்க, உனது புகழ்!

சி.எஸ்.கே.மில்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்.